. évfolyam, 12. szám

1952. március 19

Ludas Matyi

A Tervkölcsön-húzás napján

— *Hurrá, Pista bácsi! Miskolcról keresik telefonon!*

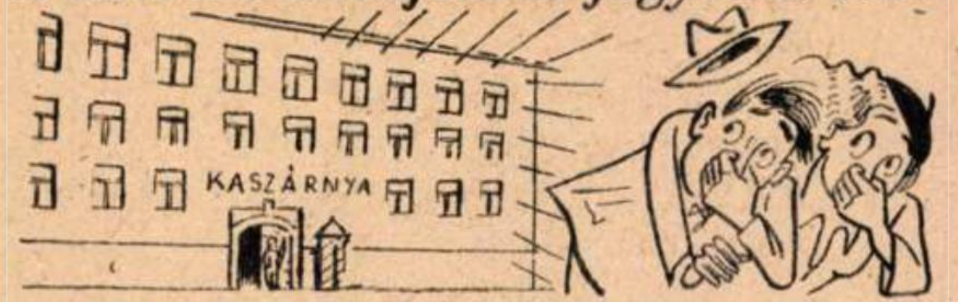
70 fillér

Régenvárt vendég az atlanti lebujban

Acheson: Ugyan Franco úr, minek ez a maskara? Churchill fiam! Egy jó helyet a tábornok úrnak!

A linzi csendőrújoncok fegyveres sétái

Linz városában, az egykori átkos emlékezetű Göring Művek székhelyén, ahol ma amerikai lobogókat csattogtat a szubalpin szellő, hivatalos adatok szerint kereken 24.000 hajléktalan húzódik meg nyomor- és tömegszállások vackaiban.

Nincs új építkezés Linzben?

Dehogyis nincs. Hatalmas új épület meredezik az ócska viskók között: az ebelsbergi vadonatúj — csendőrlaktanya. Amely arról nevezetes, hogy az osztrák ágyútöltelékeket porosz módszer szerint képezik ki amerikai hadicélok szolgálatában.

Hogy ez miképen történik, arra jellemző a ma már város- és Ausztria-szerte ismert rendelkezés, amelyet az egyik fő-fő kiképző, Pflügl csendőrőrnagy adott ki s amely kimondja, hogy a csendőrújoncok az esti takarodó után meghitt szalmazsákjaikra vonulnak s fekhelyüket semilyen ürüggyel nem hagyhatják el. Amennyiben persze valamilyen ürügynél is sürgősebb ügy adódik elő (az újoncok köreiben sűrűn lép fel járványos bélhurut és vérhas) s az illető próbacsendőr nyomatékos belső sugallatot érez fekhelye elhagyására, kivételesen felkeresheti ama kis hajlékot, ahová még Pflügl csendőrőrnagy úr is gyalog jár. Felkeresheti, de hogyan? A parancs előírja: az éjtszakai sürgős manőver csak teljes menetöltözékben hajtható végre, sapkával, végig begombolt zubbonyban s köpenyben, derékszíjjal, oldalfegyverrel és puskával a kezében. Hogy marcona felszerelés felöltése adott esetben mekkora időveszteséggel és következményekkel jár, arról legendák járnak Linzben... Ahol is röviden már csak „Barna Háznak" nevezik az új kaszárnyát. Sokatmondóan kettős értelemben! Részint a náci emlékek, részint pedig az éjjeli „fegyveres séták" során előforduló kínos és nem éppen patyolatos újonc-élmények okából...

Kína megtorolja a baktériumháborút

— Induljon már! Pilóta maga, vagy gyáva féreg? !
— Mindegy, hogy most mi vagyok, de ha elfognak, háborús bűnös leszek.

Két beszélgetés

1.

(Szinhely: egy nyugatnémetországi város. Idő: 1942..)

— Mondd apu, mi van az amerikaiakkal?

— Nem kell tőlük félni, fiam.

— De hiszen háborúban vagyunk velük.

— Csak hadiállapotban, fiam.

— Az nem háború?

— De az háború, de nem háborús háború, hanem békés háború. Ha idejönnének, akkor volna háborús háború. De nem jönnek ide, mert bolondok lennének idejönni, amikor otthon is maradhatnak. Ha a Szovjet Hadsereg behatolna Németországba, akkor az amerikaiak is idejönnének, de ettől nem kell félni, mert a Szovjet Hadsereg sohasem fog behatolni Németországba.

2.

(Szinhely: ugyanaz a nyugatnémetországi város. Idő: 1952.)

— Mondd, apu, mi van az amerikaiakkal?

— Nem akarnak hazamenni.

— De hiszen már béke van.

— Még nincs béke, mert nem kötötték meg, tehát nem mehetnek haza.

— Hát miért nem kötik meg?

— Hogy ne kelljen nekik hazamenniök.

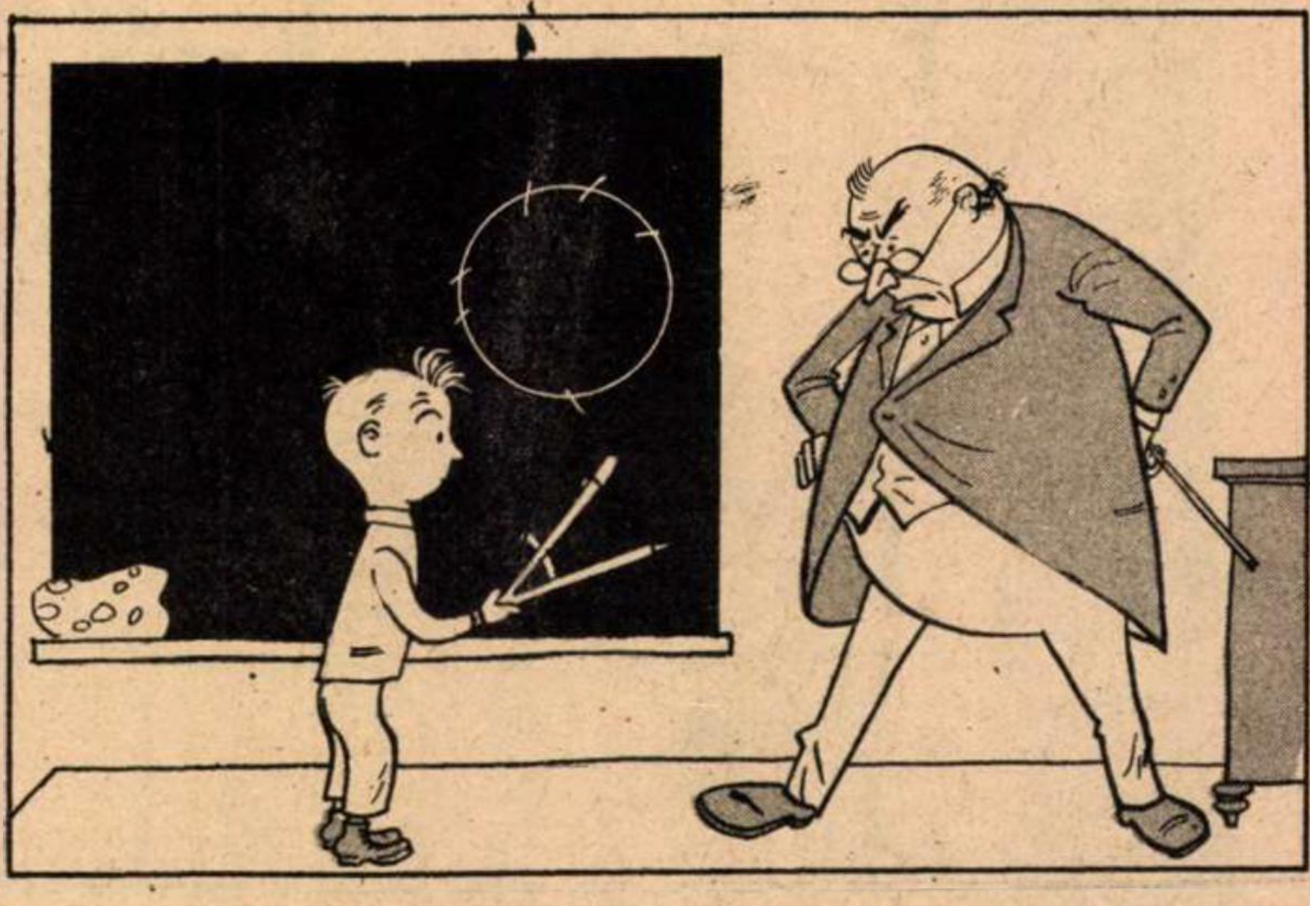
— De mégis béke van, mert nem háborúznak.

— Ehhez te nem értesz, fiam. Tíz évvel ezelőtt éltünk velük békében, amikor háborúban álltunk velük, mert akkor nem jöttek ide, de most békében élünk velük, tehát háborúban élünk velük, mert itt vannak. Az békés háború volt, ez meg háborús béke.

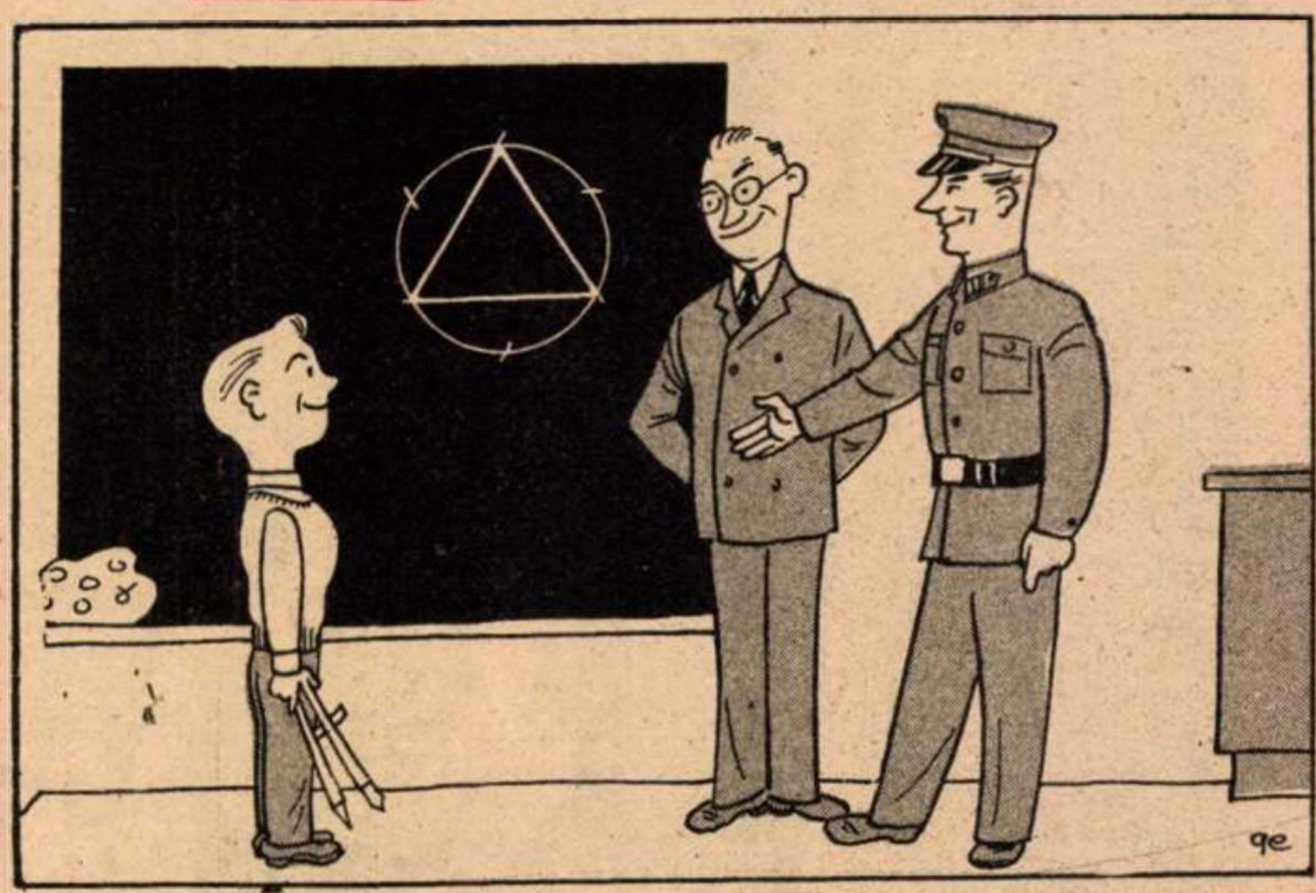
— Ezt nem értem, apukám.

— Azon ne csodálkozz, fiacskám, mert senki se érti, csak a Truman bácsi.

NAGYOT VÁLTOZTAK AZ IDŐK

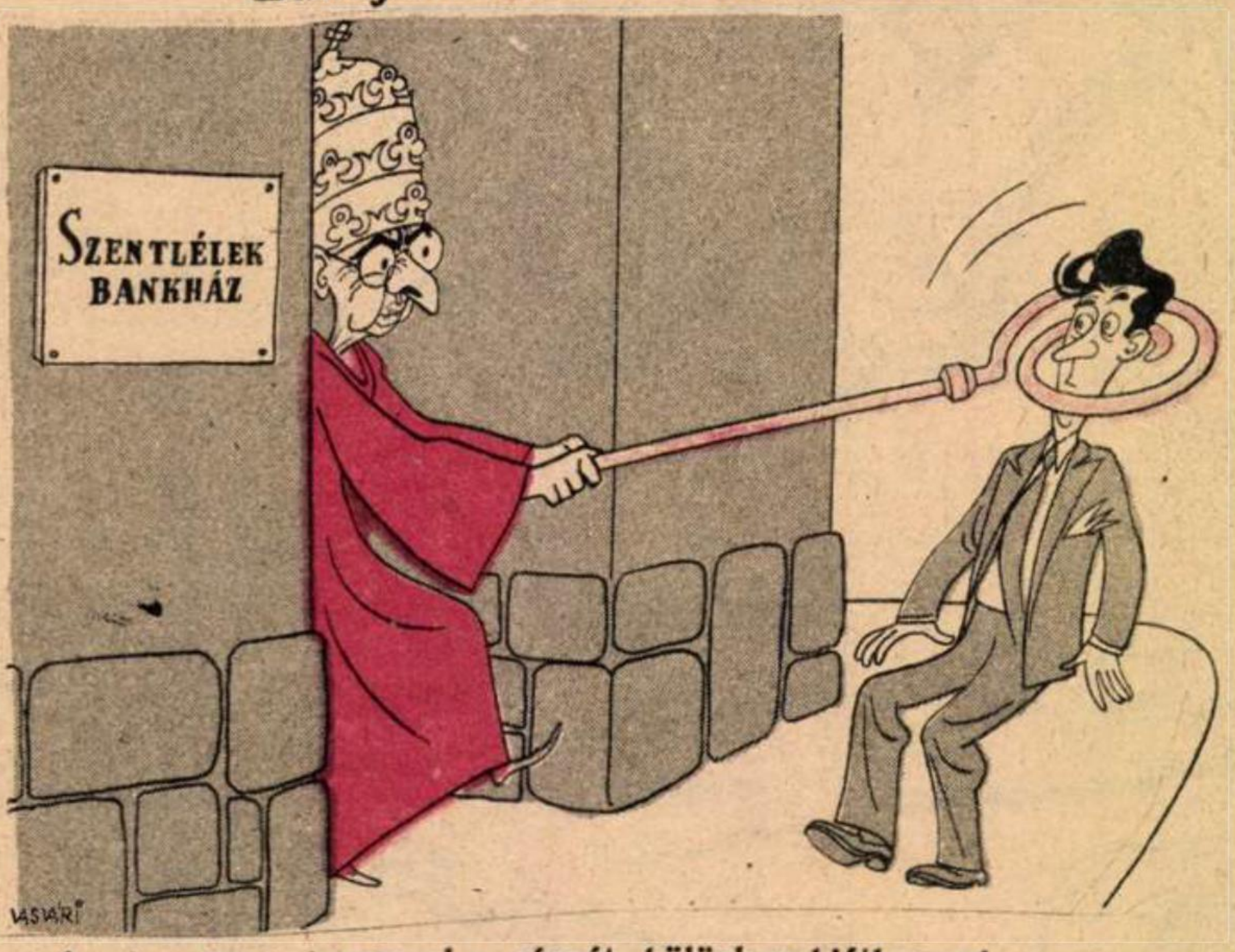

Régen — Nem tudsz semmit, te kölyök, takarodj inasnak!

Most — Jól tudsz szerkeszteni pajtás, miért nem jössz építőipari tanulónak?

Bankja is van a Vatikánnak

A pápa: Itt helyezze el a pénzét, különben kiátkozom!

Az ebéd, meg a tanulsága

Üzemi koszt mellett üzemiek ültek.
Bendőjükre szinte sziklák nehezültek.
Szólt az egyik kosztos, szólt a szegény árva:
— Csak tudnám, mit ettem? A fejem se fájna.
Mi volt ma az ebéd? Ha már vettem, ettem.
De hogy mi lehetett, ki nem derítettem.
Rokon volt a babbal, rokon volt a tökkel.
Dehogy mondanám, hogy nekem ebből több kell!
Szólt egy másik, akit képzelete elkap:
— Azt mondom én, pajtás, tészta volt ez. Nem bab.
A harmadik, kiben fantázia nincsen,
Úgy vélekedett, hogy: — Káposzta ez, kincsem!
A negyedik mondta: — Ha nyelvem jól érez,
Kalarábé-ízű krumplifőzelék ez.
Ötödik, mint répát nyelte igen búsan.
Egy gügye azt mondta: — Jó ez, ebben hús van!
Egy kukacos ember, (olyan precíz-fajta)
Azt mondta, hogy bíz ő ismerni óhajtja
Az ételt, amelybe a kanalát mártja!
Ennek az embernek volt legnagyobb pártja,
Telefonon nyomban felhívták a konyhát:
— Vallja be, mit főzött, a manó a dolgát!
Habozott a konyha, dadogott a válasz:
„— Kicsit siettünk ma, a színigazság az.
Az a fura étek: tarhonya meg gomba.
Kicsit odaégett, sajna, hogy épp pont ma...
A tarhonyát egy kis doh is legyintette,
No, de a leégés a szagát elvette!
Hanem: a konyhára követ csak az vessen,
Kinek még selejtje nem volt soha, egy sem.
Ki nem kapkodott még soha össze-vissza;
A lelkiösmeret akiben szűztiszta,
Az szidja a konyhát, ahogy fér a torkán!"
Üzemi koszt mellett lelohadt az orkán.
Ki-ki rágondolt a saját selejtjére,
És az étel felett napirendre tére.
Hja, aki panaszra nyitja fel a nyelvét,
Irtsa ki először a saját selejtjét!

K. Tóth Lenke

ILLYÉS GYULA:
Télvégi szél

Sipol a szél, a jégcsapok
sípját fújja;
tavasz akar, tavasz akar
lenni újra,
Sötét van még, este óta
hallom, hogy fúj;
drót sikít, mint felső c-én a
hegedűhúr.

Mint mikor a prímás rántja
a vonót rá,
úgy rí hosszan, valahonnan
az a drótszál,
úgy cifrázza a magáét,
szívbe szólva,
ág reccsen rá, mintha az meg
bőgő volna.

Búg a kémény, zúg a kürtő,
vaskakas szól,
húzza a szél gyantásan már
a tavasztól;
egy a vonó, millió a
húr alája
zeng az mind, ha ez a vonó
szaporázza.

Szeg szisszen föl, kút nyikordul:
jár kegyetlen
az a vonó, a hatalmas,
az egyetlen;
váltja hangját hol vígra, hol
keserűre,
zeng-zúg, sír-rí a tavasz vad
hegedűje!

Jár a vonó ajtórésen,
ablakrácson,
itt új házon, ott át sötét
romlakáson,
nád fütyöl, tó habja surrog,
szól a szikla;
fut a vonó egy országból
a másikba.

Ráng a vonó tengerparttól
tengerpartig,
de sok nótát tanul az meg,
ki nem alszik;
riad, révül: „szülöttem föld!",
„édes rózsám!"
zeng a zene végesvégig
Európán.

Micsoda tor készülődik,
milyen lakzi —
Tavasz akar, tavasz akar
végre lenni!
Nyitott szemmel, hanyattfekve
éjszakázom;
zúg a zene végesvégig
a világon.

Minden nóta azt mondja, mit
belegondolsz;
ki vezényli ezt a zengést,
nem a vak sors!
Jégtörő szél, akárhogy is
muzsikálod,
minden nép egy szót írt rá, a
szabadságot.

Óceáni sziget zúgba,
szív-sötétbe,
ezt zenélte minden húrod,
ezt zenélje,
egyik fele magasan fent,
mint a lánydal,
másik fele a harag mély
morajával.

— Milyen jó, hogy ennek a lusta kuláknak a földjén élünk! A téeszcsé földjén már nincs maradásuk a rokonainknak...

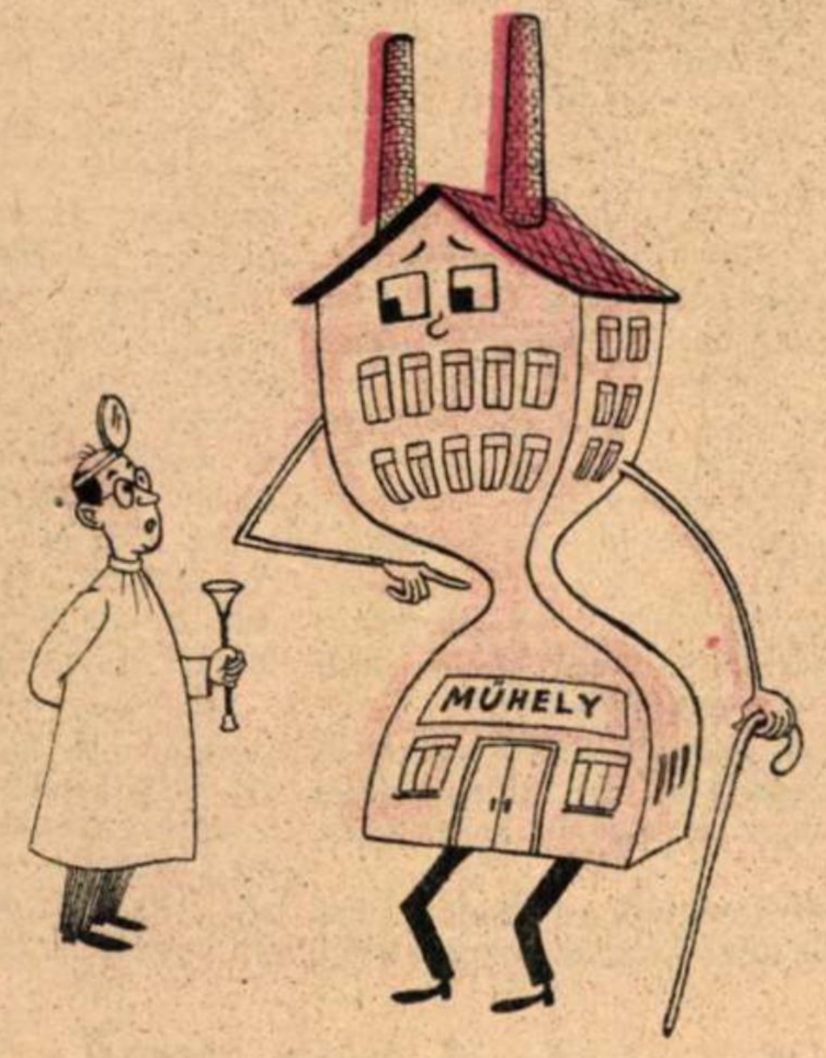
Egységes Németországot!

A Szovjetunió eljuttatta az USA-nak, Angliának és Franciaországnak a német békeszerződés tervezetét.

Adenauer megálmodja a jövőt

Orvosnál

— Mi a panasza?
— Itt szűk a keresztmetszetem.

Truman és Mark Twain

New-York államban bizottságot alakitottak az úgynevezett „felforgató" irodalomnak a könyvtárakból való eltávolitására. A bizottságban helyet foglal a newyorki iskolatanács képviselője és több ismert iparmágnás is. A Daily Compass tudósitása szerint a bizottság többek között Mark Twain könyveit is eltávolította a könyvtárakból, mint „felforgató irodalmat".

Mark Twain a világirodalom egyik legnagyobb humoristája volt; rengeteg dolgot tett nevetségessé, Trumanékat azonban nem ő tette nevetségessé; Trumanék sajátmagukat teszik nevetségessé. Bár legjellegzetesebb vonásuk igazán nem a nevetségesség. Ezek a nevetséges cselekedeteik, mint Mark Twainnek a könyvtárakból való kidobása, csak olyanok, mint amikor a rablógyilkos hazamegy a gyilkosság után és végiglocsolja az asztalteritőt lila tintával.

Mark Twain most megmutatta, hogy az igazi nagy humorista még a halálában is nagy humorista: elérte, hogy az egész világ nevet Truman iskolatanácsosain és iparmágnásain, akik Mark Twainnel kezdtek ki. Mert Mark Twaint kidobálhatja Truman a könyvtárból, Mark Twaint akkor is ismerni fogják, amikor már arra sem fognak emlékezni, hogy Truman hány évi börtönt kapott.

„Kislány, mi van a zubbonyban...?"

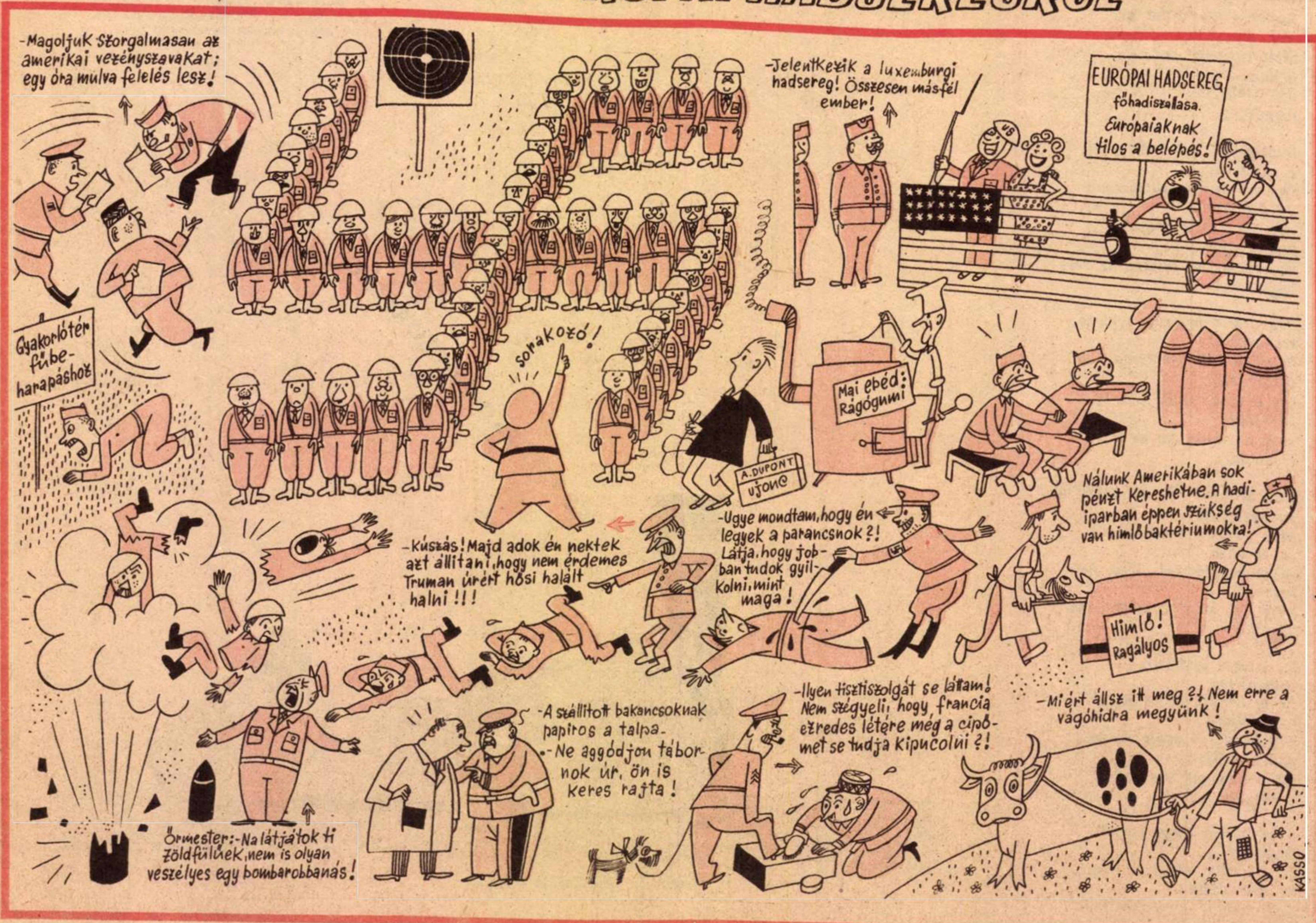
A dolog csodálatosan szépen kezdődött. Este tizenegy órakor felfeküdtem a pécsi vonatra, hálókocsibeli partnerem már csendesen horkolt a felső ágyban. A hálókocsikalauz elvette jegyemet és megígérte, hogy Pécsig zavartalanul fogok aludni. Na, mondtam magamban, amikor eloltottam a villanyt, ez igen! Kényelem, nyugalom, nem zavarhat fel a telefon, nem nyugtalankodnak a gyerekek; — hiába, igazán pihenni csak a hálókocsiban lehet. Ilyen nagyszerű megállapítások közepette aludtam el...

Harsány zeneszóra ébredtem. Első pillanatban arra gondoltam, hogy megérkeztünk Pécsre és az illetékes szervek — végre valahára értékelve személyemet! — zenével fogadnak. De amikor megnéztem az órámat, kiderült, hogy hajnali félnégy van, tehát még nem lehetünk Pécsett. Hogy hol áll a vonat, aziránt nem sokáig maradt kétségem, mert az állomás mikrofonja csakhamar fél országra elegendő hangerővel bömbölte világgá: *„A következő dalt Dombóvár állomás üzemi bizottsága szeretettel küldi a kiválóan dolgozó Fekete Mária főtávirásznak!"* És hajnali félnégykor, a kocsikban bóbiskoló, az üléseken szundikáló, a hálókocsikban fekvő utasok mérhetetlen boldogságára felcsendült a dal, amelynek első, valóban lélekemelő sora: *„Kislány, mi van a zubbonyban...?"* Sajnos, senki nem tudta meg, mi lehet a zubbonyban, mert a lemez további része recseg és a szöveg teljesen érthetetlen. Ezután a dombóvári übé legalább további tíz dolgozónak küldött ajándékdalt hajnali félnégy és negyedöt között. Az übé igazságérzetére jellemző, hogy nem akar ellentétet a dolgozók között. Egyik se kapott különb dalt, mint a másik; — minden megajándékozott — egységesen és demokratikusan, — a *„Kislány, mi van a zubbonyban...?"* kezdetű csodálatos dalt kapta, amelyet hajnali negyedötkor — akkor már éppen háromnegyed órája nyúzták, — kórusban énekelt az egész vonat.

Bevallom őszintén, én nem hiszem el, hogy a dolgozók — például a főtávirász, — hajnali négy órakor ott leselkedik a dombóvári pályaudvaron, hogy megtudja, mit küld neki az übé. Azt sem hiszem, hogy a dolgozók ötven év mulva könnyes szemmel mesélik majd unokáiknak, hogy 1952. március 4.-ről 5.-re virradó hajnalon a dombóvári übé elküldte nekik ezt a lélekbemarkoló, felejthetetlen dalt. Arra azután már egyáltalán nem vállalkozom, hogy az utasok mélységes hálájút és félreérthetetlen áldásait közvetítsem a dombóvári übé felé a hajnali hangversenyért. Én már csak egyet kérek a sorstól: — szeretném megtudni, mi van a zubbonyban? Úgy érzem, céltalan volt az életem, ha meghalok és ezt nem sikerül megtudnom.

Ákos Miklós

Körkép az EURÓPAI HADSEREGRŐL

Fizessenek a szegények

Arany gettó-nak nevezi az amerikai sajtó azt a települést, amelyet a nyugatnémetországi Bonnban létesítettek amerikai tisztek és tisztviselők, valamint családtagjaik számára. A más néven Little America-nak, kis Amerikának is elkeresztelt új városrész most épül, a tengerentúli gyarmatosítók hosszú távra igyekeznek megalapozni birodalmukat a szerencsétlen megszállt német földön. Hétszáz szobás központi igazgatási irodapalota mellett sorra épül mindaz, amire a gyarmatosító jenkiknek szükségük van a maguk megszokott életformája élvezéséhez: üzletház, postahivatal, bárók, kozmetikai szalonok, szerencsejáték-barlangok s persze magánlakások is. Utóbbiak teljes luxussal épülnek, egy átlagos tisztviselői otthon hat szobából áll, az illető ingyen kapja a teljes bútorzatot, ágy- és asztalneműt, nyolcszemélyes ezüst étkészletet, 48 darabból álló kristályüveg-szervizt. A konyhákban villanyjégszekrény, mélyhűtőgép és villanytűzhely van. A lakbér, fűtés, világítás ingyen van, az illető Mr. Yankee csak a telefonszámlát és a cselédbért fizeti.

A cselédek persze — nyugatnémetek. S ugyanők fizetik az egész gyarmatosító cehhet is. Az „arany gettó" építkezési költségei 24 millió dollárra rúgnak s az amerikai sajtó elégedetten ismételgeti a gyakorta visszatérő refrént: paid by the Germans — mindezt a németek fizetik...

A hatszobás luxuslakást, az ezüstkészletet, a kristály koktélpoharakat, mindazt, ami miatt az illető texasi vagy oklahomai uraságot gyermekkorában odahaza az asztal körül kergették, ha nem akart ilyen fényt űzni, — mindezt a nyugatnémet nép fizeti.

Miért is ne? Az amerikai életforma régi mottója: fizessenek a szegények.

A Wall Street szótára

Nem mindennapi újdonság jelent meg a newyorki könyvpiacon. „Az amerikai jassz-nyelv szótára". Három szerzője van: *O'Leary, Lipsius és Goldyn.* O'Leary foglalkozásra nézve hivatásos rabló és lakásfosztogató. Lipsius zsebtolvaj, specialista női retikülökben. A harmadik szerző, Goldyn — lelkész. Ugyanis a két kis zugbandita — ellentétben a nagyokkal — börtönbe került. Egy séta alkalmával Goldyn, a börtön lelkésze meghallotta különleges kifejezésekkel fűszerezett csevegésüket és felvillant benne a nagy gondolat: ezeket a különleges szavakat meg kell örökíteni. Így jött létre a szerző-hármas. Goldyn atya ettől a naptól kezdve szorgalmasan jegyezgette két társa szókincsét. A „mű" hamarosan elkészült, megjelent és a lapok elismerő kórussal köszöntötték a nagy kulturális eseményt. Előljárt az elismerésben a New Yorker, a Wall Street nagyvilági körei számára szerkesztett folyóirat.

Néhány kifejezést ideiktatunk a könyvből:

Yellow dog found (szószerint: sárga kutya alap) = a politikai személyiségek megvesztegetésére szolgáló pénzalap.

Tomato can stiff (paradicsomkonzerves fickó) = az a szerencsétlen, aki az amerikai „eldorádóban" a szemétdomb hulladékaiból táplálkozik.

Depression stiff (válságfickó) = aki kiesett a munkából és most kezdi a csavargóéletet.

Park flopper (parkban ledőlő) = az a szegény ember, akinek nincs lakása és a szabad ég alatt éjszakázik.

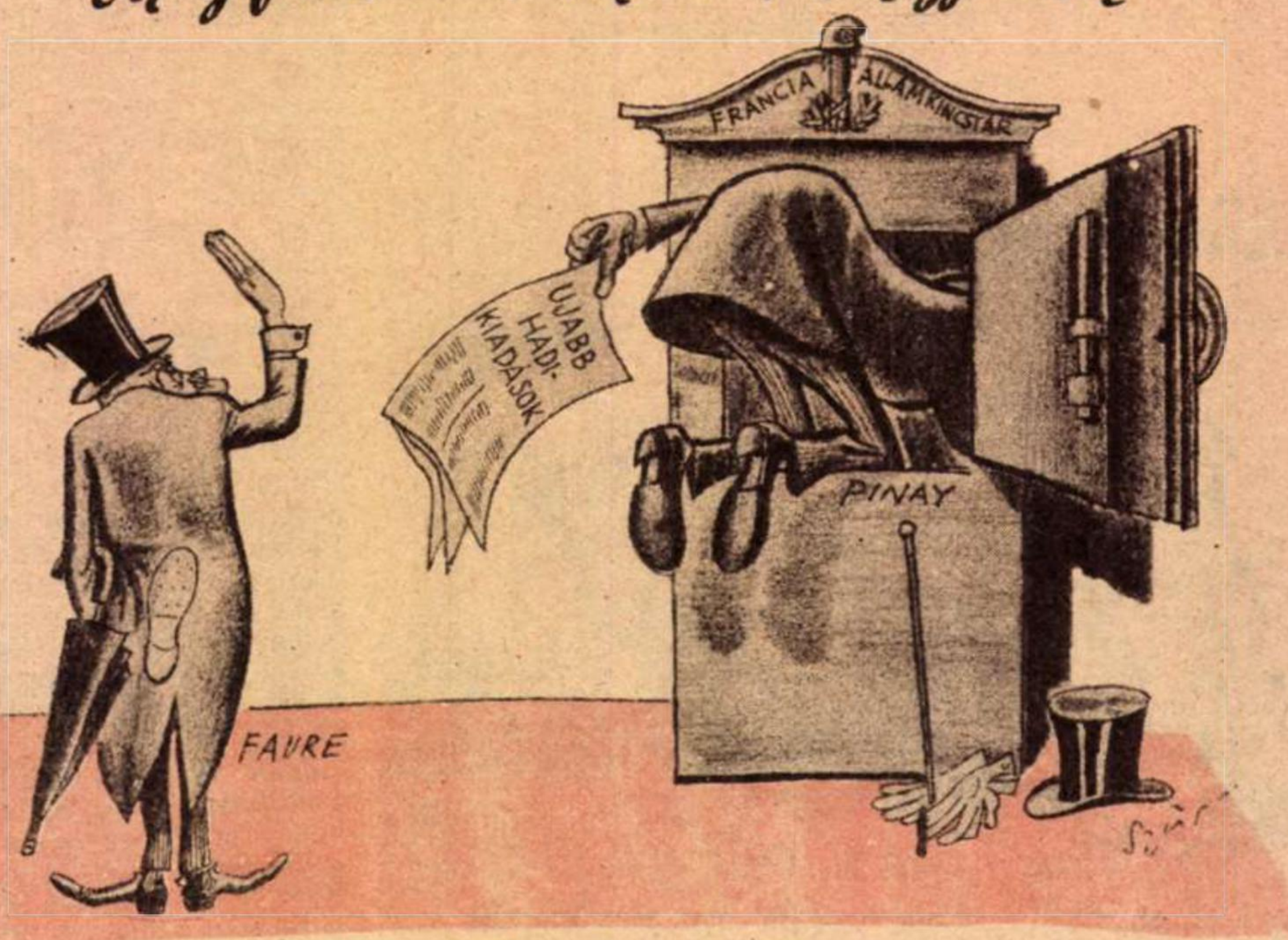
To kill (megölni, gyilkolni). Ennek több mint kétszáz rokonértelmű kifejezése szerepel ebben a könyvben.

Jury fixer (az esküdtek megdolgozója) = az az ember, aki az esküdtszéki ülnököket megvesztegeti. Ebbe a témakörbe tartozik a *rum beak* (furcsa csőr) = a vesztegetést elfogadó bíró, a *right lip* (szabályos ajak) = a bűnözőket kiszolgáló jogász, a *floater* (úszkáló) = az a választó, akinek szavazata jó pénzért megvásárolható, a *peanut politician* (mogyoró-politikus) = megvesztegethető, kijárásokra kapható politikus és a *percentage bull* (percentbika) = az a rendőr, aki pénzt fogad el és futni hagyja a bűnözőt.

Még sok kifejezést lehetne felsorolni, sőt ki is lehetne bővíteni ezt a felsorolást azokkal az emlékezetes szavakkal, amelyeket Truman elnök — minden szótári segítség nélkül — vágott annak a zenekritikusnak a fejéhez, aki nem volt hajlandó Miss Margaret Trumant, az elnök leányát dilettáns hangversenye után úgy üdvözölni, mint korunk új koloraturacsillagát. Dulles vagy Acheson nem egy kifejezése is gyöngyszeme lehetne a gyűjteménynek, de mutatóba ennyi is elég. A Wall Street által bestsellerré avatott könyvnek ez a néhány kiragadott kifejezése is híven tükrözi az amerikai életformát.

(A Literaturnaja Gazeta nyomán)

Az új francia miniszterelnök széjjelnéz

Faure: Sohse keresgéljen, kollégám, már én se találtam benne egy vasat sem!

A führeri nachtkasztli szelleme

Az amerikai zsák megtalálta a maga náci foltját. A bécsi Meidlingben is. Az atomcivilizáció és dollárkultúra jegyében a meidlingi Berger könyvkereskeés „igazi emberbőrre festett olajképpel" hirdeti a May Károly indián kalandregények új kiadását. Ilse Koch, a hitleri megsemmisítő táborok boszorkánya divatot csinált: az emberbőrből készült lámpaernyők után 1952-ben megjelent Bécsben az emberbőrre festett könyv-hirdetés. És az amerikai idők jele: a kirakat alján szerény kis tábla figyelmezteti a nézőt, hogy „May Károly, a Führer kedvenc írója volt, könyvei állandóan ott feküdtek a hitleri éjjeli szekrényen".

Az amerikai „comic book"-kultúra és a coca-cola civilizáció visszaadja a bécsieknek a legszebb náci hagyományokat: a führeri nachtkasztli-irodalmat is.

Az elefánt és a rovar

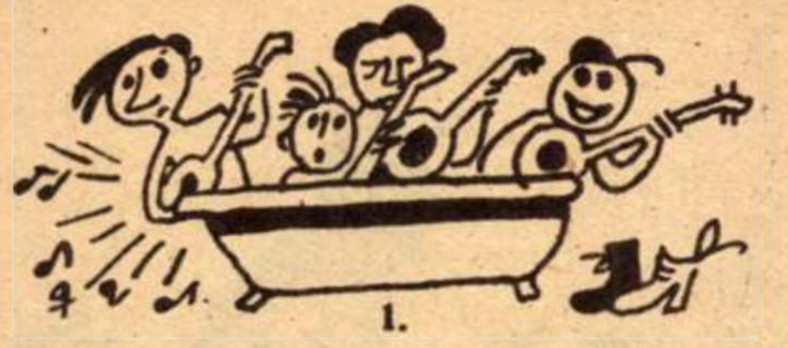
Elefántok hadseregét
Vezette egykor Hannibál.
S mi lett vele? Csúf véget ért
A vad Afrika partjainál.

Rovarokba vetette hitét
A wall-streeti kannibál,
Az arányérzék helyes: neki légy,
Bacilius, bolha s nem elefánt dukál.

Elefántként küzdött hősi mód
S úgy is veszett el Hannibál.
Rovarok módjára veszni fog
A wall-streeti kannibál.

Domonkos László.

Zenekar — fürdőkádban!

1.

A Házfelügyelők Szakszervezetének Központi Vezetősége kultúrversenyt hirdetett. Ez nagyon helyes és dicsérendő cselekedet, lévén a házfelügyelők között sok színjátszó, szavaló, énekes és zenész. Ennek megfelelően a kultúrversenyre igen sok nevezés is érkezett. Benevezett a IX. kerületi csoport pengető zenekara is.

2.

A IX. kerületi házfelügyelők pengető zenekarát három év nehéz munkájával szervezte meg Buzás János, a Ráday-utca 49-es ház házfelügyelője. Kezdetben ketten voltak és két mandolin, aztán jött egy gitáros, egy bőgős, megint egy mandolinos... és így tovább, egészen addig, amíg fentemlített kultúrversenyen, a Gellért-szálló csarnokában megjelent az egész pengető zenekar, számszerint tizenhatan. Valamennyien egyforma ruhában: szürke nadrág, kék, bőujjú, zárt ing, természetesen frissen vasalva és keményítve.

3.

A versenyt szombati napon rendezték és pontosan fél nyolcra hirdették. Mindenki tudja, hogy a Gellért nemcsak szálloda, hanem fürdő is. Senki sem csodálhatta, hogy amikor a közönség gyülekezni kezdett, időnként fürdőköpenyes alakok is feltüntek soraikban, akik éppen a gőzből igyekeztek az uszodába, vagy fordítva. Ez nem lett volna nagy baj, hiszen a fürdőköpeny nagyon dekoratív viselet. Az azonban már baj volt, hogy a rendezőség három és félezer jegyet adott ki, annak ellenére, hogy a csarnokban csupán kétezren férnek el.

4

Miközben a nézőközönség folytatta ostromát az ülőhelyek megszerzéséért, a kultúrverseny részvevőit elhelyezték a kabinokban, hogy ott várják be, míg rájuk kerül a sor. A mi tizenhattagú pengetőzenekarunk is kapott egy fürdőkádas kabint. A fürdőkádas kabinokban általában ritkán szoktak egyszerre tizenhatan tartózkodni — különösen hangszerekkel — így aztán két mandolinos és egy gitáros a fürdőkádba került. Elhelyezkedtek a kád szélén, a többiek egymás mellett ültek, álltak, szorosan, de töretlen kedéllyel, jeléül annak, hogy sok jó zenész elfér egy kis fürdőkabinban.

5.

Telt-mult az idő. A fürdőkabinban meleg volt, a keményített ingek lassan, de biztosan gyűrődtek össze. Időnként játszottak valamit, de egy-két óra mulva abbahagyták. Gondoltak arra is, hogy elkiáltják magukat: „Kabinosss, mi lesz már?"... de aztán mégis vártak, hiszen azt mondták, hogy szólnak, ha sorrakerülnek. Végül, úgy tizenkettő felé, Buzás János odalépett a kabinajtóhoz, hogy szóljon a rendezőknek. A kabinajtó azonban zárva volt.

6.

Képzeljük csak el, tizenhatan egy süllyedő fürdőkád szélén, zárt ajtók mögött, gyűrött ingben, és — hogy stílusosak legyünk — verítékben fürödve. Dörömbölni kezdtek. Tíz perc mulva valaki kinyitotta az ajtót és rettenetesen csodálkozott. „Hát maguk? Maguk mit keresnek itt?" — kérdezte. „A fellépésünkre várunk" — kiáltották a meggyötört pengetők. „Micsoda?" — nyitotta tágra szemét a szabadító. — „De hiszen a műsor már befejeződött, fél órája folyik a tánc!"

7.

Bár a házfelügyelők nyugodt és megfontolt emberek, most nyoma sem volt a nyugalomnak. Az egyik vérmes pengető odavágta mandolinját, ő többé nem játszik, mert így bántak velük. És a másik is, harmadik is kijelentette, hogy elment a kedve a további muzsikálástól, otthagyja a zenekart! Hiába próbálta Buzás János lecsillapítani a kedélyeket, a hangulat zord maradt, a zenekar szétszéledt. Három év szervező munkája, rengeteg próba, gyakorlás, kultúrmunka dőlt össze egy rosszulszervezett kultúrverseny, és egy szűkreméretezett fürdőkabin következtében!

8.

A fürdőkabinok méretein nem lehet és nem is kell változtatni. De a kultúrversenyek ilyenfajta megrendezésén lehet változtatni és kell is változtatni. Méghozzá sürgősen!

V. A.

Mit csináljon közben?

A termelési százalék: A gazdám tracscsol a gépe mellett, addig én megyek lefelé...

Makacs gyerek

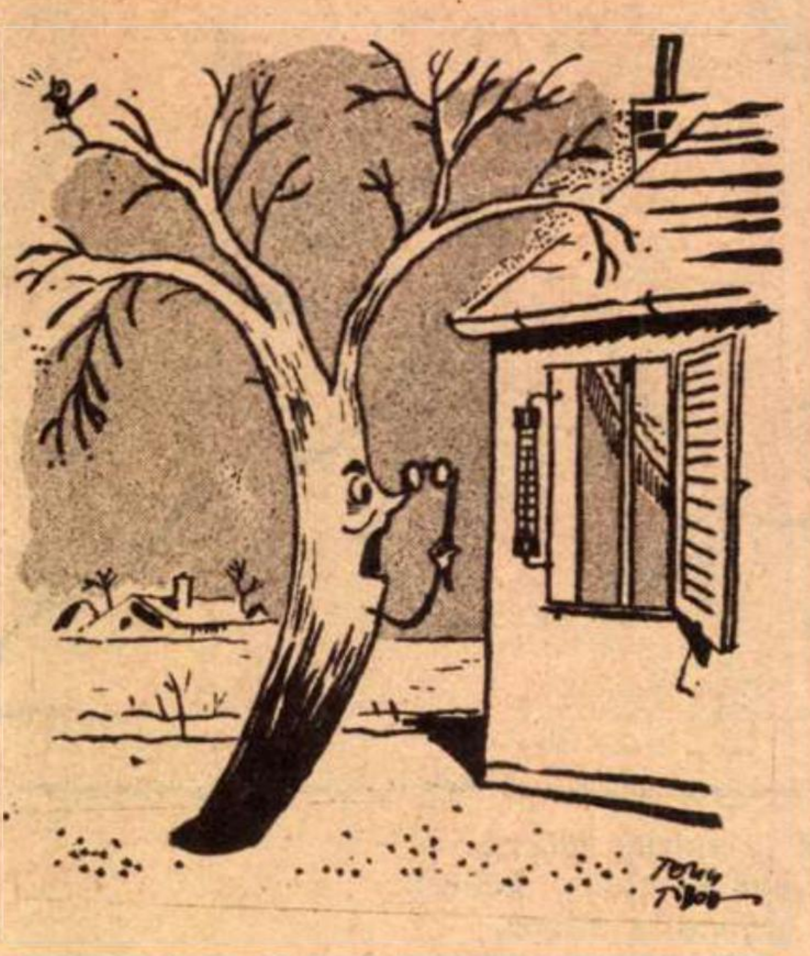
— Nem megyek le, anyu! Megvárom a termést...

Sakkbajnokság idején

— Na, pacikám, győztünk, nesze neked is jutalmul egy kocka cukor!

„A nappali hőmérséklet emelkedik"

A fa: Usse kő, most már kihajtok!

A humor MESTEREI

Furcsa jogi eset

Irta: KAREL ČAPEK

— ...szóval, nyolcvan kilométeres sebességgel nekimentem annak a kanyarnak, abban a hiszemben, hogy szabad az út, hanem ez ostobaság volt; a kanyarban alig vettem le a gázból, vidáman forgattam a kormányt. Es akkor egyszerre csak azt veszem észre, hogy az úton egy menet vonul. Temetés. Az országútról éppen a temetőkapuba fordult be. Rátaposok a fékre, hát barátaim, ez volt aztán egy csúszás! Csak arra emlékezem, hogy a koporsót vivő négy fiatalember ledobta a koporsót a földre, az árokba ugrott és bumm; az autóm nekimegy a koporsónak, de úgy, hogy a teteje magas ivben repült ki a mezőre.

Kimászom a kocsiból, közben arra gondolok: na, uramistenem, ha elgázoltam a papot és a halott néhány hozzátartozóját is, akkor abból nagy baj lesz. De nem történt semmi; az út egyik oldalán a ministráns állt, a másikon a pap és a hozzátartozók; sápadtan, mint a viaszfigurák. Végre a pap szólalt meg erősen méltatlankodó hangon:

— Ember, ember, hát még a halottak iránt sincs magában semmi tisztelet?

Es én még annak örültem, hogy nem öltem meg egy élőt sem!

Lassan az emberek is magukhoz tértek; egy részük engem szidott, más részük a szétvert koporsó deszkái között pihenő szerencsétlen halott segitségére sietett. Hirtelen azonban visszatántorodtak és rémülten kiabálni kezdtek. A deszkadarabok tömkelege alól egy élő ember próbál kimászni, kapkod a kezeivel, fel akar ülni. „Mi van, mi van?"— mondogatja s egyre azon erőlködik, hogy felüljön.

En ott álltam a közelében.

— Apókám — mondom — hiszen magát kishiján eltemették! — Es segitek neki kibújni a deszkák alól. O csak krákog és makog:

— Mi? Mi? Mi van?

Felállni azonban nem tudott; azt hiszem eltörte valamijét az összeütközésben. Nem akarok hosszadalmas lenni: az öreget és a papot felültettem a kocsira és elvittem őket haza; mögöttünk a hozzátartozók jöttek a koporsó darabjaival és a ministráns a kereszttel. És persze, a zenészek, de nem játszottak semmit, mert nem tudták, hogy lesz most a fizetéssel.

— A koporsót kifizetem — mondtam — és az orvosi költségeket is; máskülönben pedig köszönetet mondhatnak, hogy nem temették el szegény öreget élve.

És elmentem; őszintén szólva örültem, hogy ilyen simán megúsztam az ügyet s hogy nem ütött ki sokkal rosszabbul.

Igen ám, csakhogy az ügy korántsem záródott le ezzel. Először a falu birája irt egy tisztességes levelet: hogy az Antonin Bartos tetszhalott, különben nyugdijas vasutas, családja vagyontalan; hogy a család utolsó filléreit is összekaparva tisztességes temetést rendezett az öregnek; és hogy most, miután az én vigyázatlanságom miatt az öreg feltámadt halottaiból, még egyszer kell majd őt eltemetniük, amit szegénységük miatt nem engedhetnek meg maguknak. Fizessem meg tehát az elrontott temetést, a papot, a zenét, a sirásót és a tor költségeit is.

Később egy ügyvédi felszólítást kaptam az öreg nevében, mely szerint Antonin Bartos nyugdijazott vasutas kártéritést követel tönkrement ruhájáért, továbbá néhány százast annak a sérülésnek fájdalmas kezeléséért, melynek én voltam az okozója.

Ez már egy kicsit sok volt nekem.

Azonban újabb levél is jött: e szerint az öreg, mint vasutas kapta a nyugdiját; mikor azonban meghalt, természetesen beszüntették a nyugdij folyósitását és most nem akarják újból meginditani, mert a kerületi orvostól van egy bizonyitványuk, mely szerint meghalt. Es hogy be fognak perelni, hogy hátralévő éveiben fizessek neki járadékot az elvesztett nyugdij kártéritéseként.

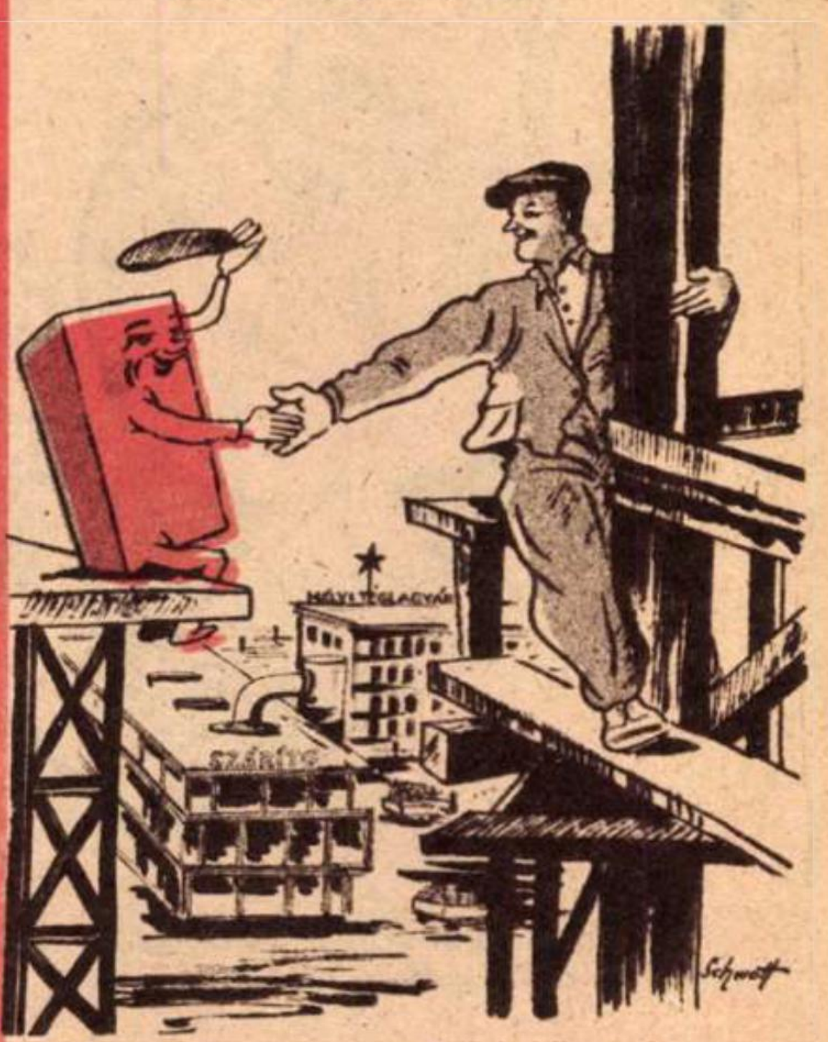
További levél: hogy az öreg azóta, hogy feltámasztottam napról napra gyengül és sokkal jobb kosztot kell neki főzni. És hogy egyáltalán tönkretettem, mert amióta feltámadt, már nem a régi és semmire sem lehet használni. Egyre csak azt hajtogatja: „Már túl voltam mindenen és most tessék, még egyszer meg kell halnom! Ezt nem adom neki ingyen, ezt meg kell fizetnie, még a legfelsőbb biróságig is elmegyek az igazamért. Igy megkárositani a szegény embert! Az ilyesmit ugyanúgy kellene büntetni, mint a gyilkosságot!" Es így tovább.

A legrosszabb a dologban, hogy éppen akkor nem volt biztositva az autóm. Hát nem tudom, mi lesz. Mit gondolnak: fizetnem kell majd mindezért?

(Forditotta: Hosszú Ferenc)

Beszélgetés a Mályi Téglagyárban

Ötéves Tervünk új alkotásában, a Mályi Téglagyárban az agyagbányászattól kezdve egészen a tégla vagonbarakásáig mindent gépek segítségével végeznek el.

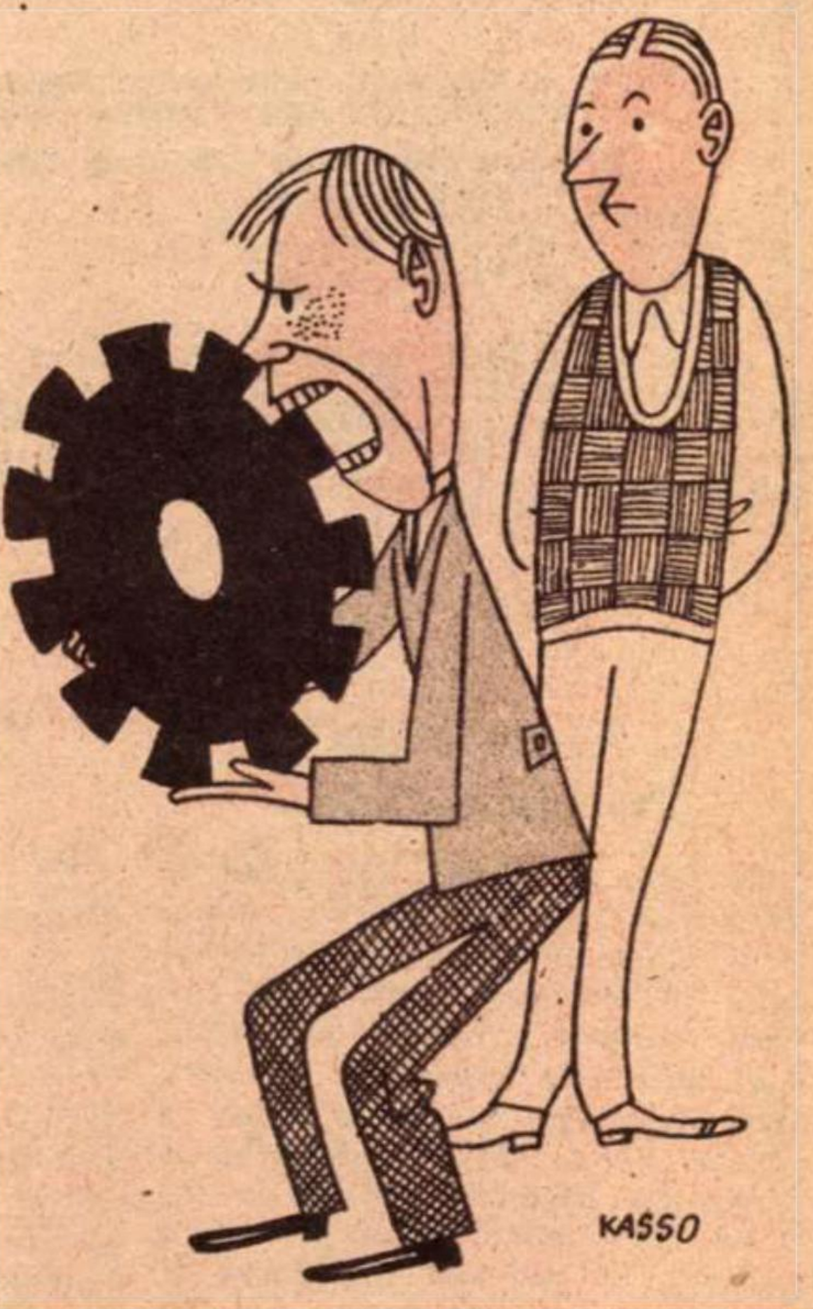

Papp Ferenc sztahánovista állványozó: Hogy jutott fel ide, ahol még a madár sem jár?

A tégla: Nyugodjon meg, ide sem gyalog jöttem!

Meglepő szempont

Sok esetben nem megfelelő szakembereket küldenek minőségi ellenőrzésre.

A cukrász (mint minőségi ellenőr a gépiparban): Szép, szép ez a fogaskerék, de nem elég édes!

A bútorgyárban

— Szaktárs, miért kötött csomót arra a fára?

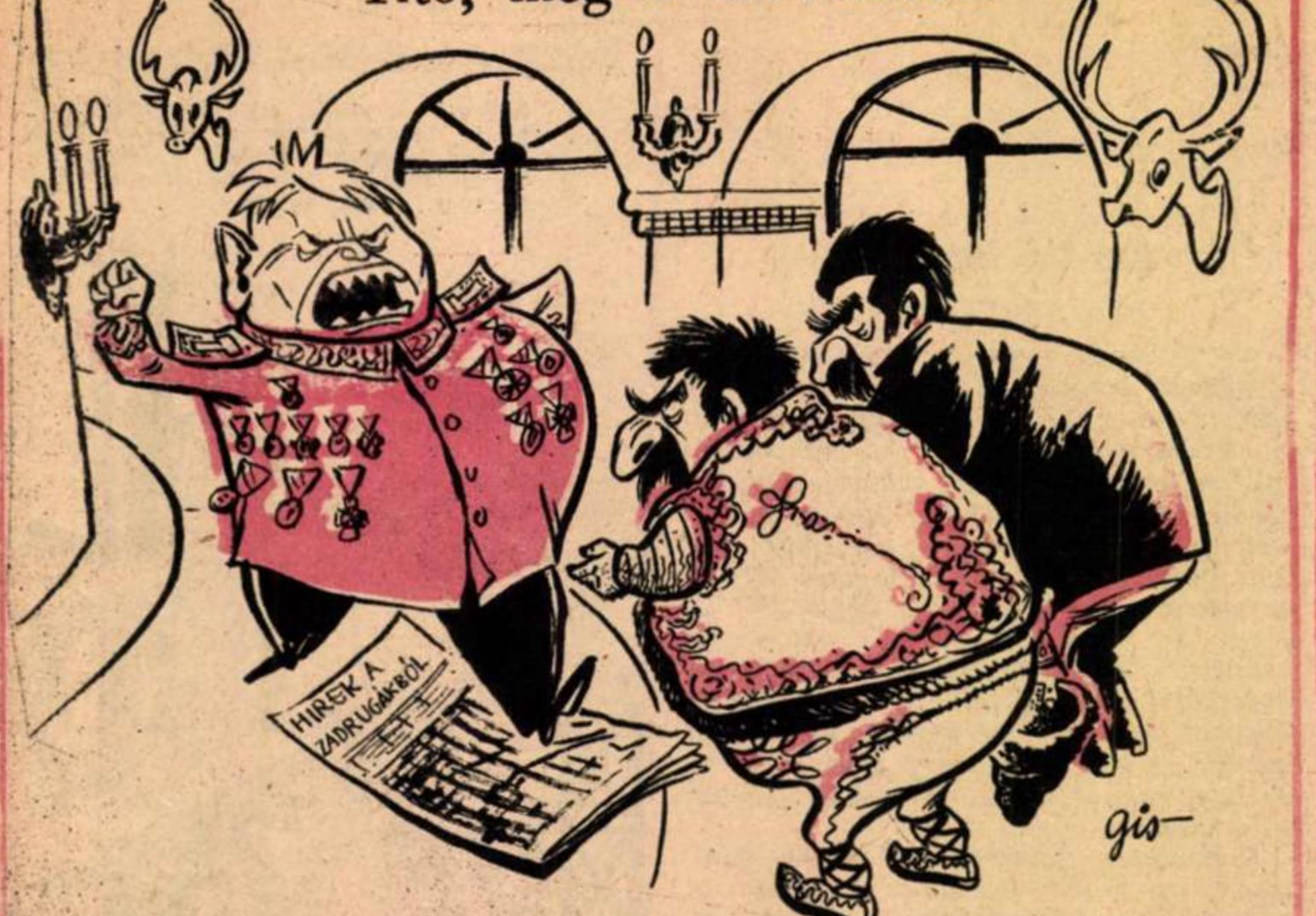
— Hogy el ne felejtsek szólni, hogy ne adjanak nekem folyton csomós fát!

Szokjon le erről!

— Kezitcsókolom, szabadság!

Tito, meg a szövetkezet

— Felháborító! Hogy került szegényparaszt a kulákok szövetkezetébe?
— Mi csábítgattuk, marsall úr, mert valakinek dolgozni is kéne ..

Baktériumháború

Az egysejtű és a soksejtű paraziták szövetsége.

A mellékelt ábra mutatja

Bradley: Ez a tervezet védelmi tervezet, ehhez a kétségnek még az árnyéka sem fér!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Jutalmat a megfejtőnek!

A Kohó- és Gépipari Minisztérium szakoktatási osztálya a tanfolyami előadók óradíjának megváltoztatása tárgyában beadvánnyal fordult az O. M. B.-hez. Beküldött javaslatunkra a mellékelt választ kaptuk, amit jónak látunk — elrettentő például — a Ludas Matyival közölni.

Budapest, 1952. március 10. P. H.

Bóka sk. Dzsinich sk.

Kohó- és Gépipari Minisztérium Szakoktatási és Általános Oktatási Osztálya dolgozói.

„Országos Munkabér Bizottság Titkársága
Előadó: Hárskuti Zoltánné
Szám: 3220—324/1952.
Kohó- és Gépipari Minisztérium
Munkaügyi Főosztályának
Budapest.

A 600—420/1952. számú átiratára közli az O. M. B. Titkársága, hogy a 3220—510, 1952. O. M. B. sz. utasítás 3. pontjának b) bekezdése tartalmazza azt, hogy a 6080/130/1951. sz. O. M. B. határozat A) pontjának 1—5. bekezdése nem vonatkozik az 5.406/1950. O. M. B. határozat 7—8. pontja alá tartozó, illetőleg az ezt módosító 6.080/29/195:. O. M. B. sz. határozatban foglaltakra.

A kiadmány hiteléül:
Takács E. s. k.
s. hiv. vezető

dr. Nagy László s. k.
osztályvezető.

Nincs bába Pusztacsaládon

1947-ben a község bábaasszonyát elhelyezték Pusztacsaládról. Azóta nagy bajban vagyunk. Hiába fordultunk panaszunkkal a tanácshoz, a járási tanácshoz, a megyéhez, MNDSZ-hez, sehol sem orvosolták kérésünket. Mindössze az történt, hogy a tőlünk közel hat kilométer távolságra lévő szomszéd községhez csatoltak bennünket. Innen érkezik a „gólya", de rendszerint elkésve ér hozzánk, mert mire odaér, már pólyában van a baba. (Sajnos, legtöbbször hozzánemértő személyek beavatkozásával.) Ujból beadvánnyal fordultunk az illetékesekhez, de megint csak ígéretet kaptunk. Azzal is érveltek, hogy a község nagyon kicsi, nem kell ide külön bába. Való igaz, hogy mindössze 670 a község lélekszáma, de ez a „létszám" állandóan emelkedik. A szülések száma majdnem annyi, mint a szomszédos nagyközségeké, ahol háromszor-négyszer annyian laknak.

A pusztacsaládi asszonyok.

Oda 12.90, vissza 16.30

Sokat gondolkoztam azon, hogy mi van messzebb: Kiskőrös Dombóvártól, vagy Dombóvár Kiskőröstől? Ha Kiskőrösön veszek jegyet, akkor 12 forint 90 fillért fizetek Dombóvárig szabadságos igazolványom alapján. Ha azonban visszafelé jövök, akkor 16 forint 30 fillért kérnek. Miért kerül a 185 km-es út visszafelé 3 forint 40 fillérrel többe?

Szekér Károly őrvezető
Kiskőrös

Ludas Matyi elintézte

A TÜSPED-cikkel kapcsolatban megállapítjuk, hogy a Boráros-téri telepen dolgozó TÜSPED-lerakók a helyi szakszervezeti csoporthoz tartoznak. A helyi csoport azonban nem foglalkozott velük megfelelően. A Ludas Matyi bírálata nyomán a szükséges intézkedéseket megtettük és gondoskodunk a TÜSPED Boráros-téri telepén dolgozók beszervezéséről.

A Kereskedelmi és Pénzügyi Dolgozók Szakszervezete VIII—IX. kerületi Területi Bizottsága.

MHK a Hungária-fürdőben

Aki nem hiszi el, hogy én a Hungária fürdőbe járok emhákázni, annak elmondom, hogyan bonyolódik le ez a testgyakorlás. A pénztárnál jegyet váltok a gőzfürdőbe. Egy emelettel feljebb előkötőt kapok. Még egy emelettel feljebb van a vetkőzőszekrény. Innen két emeletnyit kell lemenni a fürdőbe. Fürdés után egy emeletet kell felmenni, ahol lepedőt adnak. A papucs ismét egy emelettel feljebb van. Közben természetesen piszkos lett a lábam, de azért felhuztam rá a gyékénypapucsot és ismét lefelé mentem egy emeletnyit, hogy leadhassam a lepedőt. Innen már megint csak egy emeletet kell járnom, hogy az utcára érjek. „Mindössze" nyolc emeletet kellett megtennem. Így emhákázom a Hungária-fürdőben.

Szabó Mátyás,
a Rákosi Mátyás Művek dolgozója.

Baj van a földgömbbel

Fiam az általános iskola hetedik osztályába jár. Jó félévi bizonyítványáért és mert földrajzból különösen kiváló, földgömböt igértem neki jutalmul. Február elején elmentem a Kossuth Lajos-utcai térképboltba hogy földgömböt vegyek. A kirakat és az üzlet tele van kisebb-nagyobb, szebbnél-szebb glóbuszokkal. „Nem eladó" — mondták. Megtudtam, hogy még nem ismerik az eladási árat. Ez hetek óta így megy, minden érdeklődésem alkalmával azt mondják: még mindig nem kapták meg az eladási árat, majd talán a jövő héten.

Kérlek, kedves Ludas Matyi, sürgesd meg ezt az ügyet, nézz utána, miért és hol késnek az eladási ár kiszámításával, esetleg légy segítségünkre a már eladásra váró földgömbök árkalkulációjának megállapításánál, hogy még ebben a tanévben hozzájuthassak és átadhassam a fiamnak a jól kiérdemelt jutalmat.

Selmeczi János
Budapest, XX., Kossuth Lajos-u. 168.

Kicsi a baktakéki posta

A baktakéki Állami Mezőgazdasági Gépállomás nevében írok. A községben a posta egy kis szobából áll, ahol a kezelés egy ablakon át történik és az utcáról kell beadni a küldeményeket. A postahivatal hatalmas forgalmat bonyolít le, mert a gépállomáson kívül két összekapcsolt község lakói is innen küldik leveleiket, csomagjaikat, pénzüket. A leghidegebb időben is ácsorogni kell a kis ablak előtt az utcán. Már kiutaltak egy megfelelő postaépületet, de a kisebb átalakításokat hónapok óta nem végzik el. Ludas Matyi, sürgesd meg az új baktakéki postahelyiséget!

Baktakék község lakói és a gépállomás dolgozói.

Rossz OFOTÉRT, jó OFOTÉRT

Öskü községben lakom. Március 8-án Budapestre utaztam, hogy orvosi receptre szemüveget váltsak ki. Az 1. számú Ofotért-ben kijelentették, hogy csak hat-nyolc hét mulva kaphatom meg. A 41. számú Ofotért boltba mentem, ahol megállapították, hogy a recept nem jó, mert újmintájú vények vannak és arra, amit pár nappal előbb kaptam az orvostól, ők már nem szolgáltathatják ki a szemüveget. Hivatkoztam arra, hogy vidékről jöttem és kértem őket, hogyha ez a recept már ki is ment a divatból, azért adják ki a szemüveget, nehogy mégegyszer oda-vissza kelljen utaznom. Biztosítottam őket, a régimódi recept adatai pontosak és nekem pont olyan szemüveg kell, amilyent az orvos ezen a vényen előírt. Az Ofotért-eladó erre újabb hibát keresett. Miután megmondtam néki, ő is rájött arra, hogy a receptet Veszprémben írták. Felvilágosított, hogy csak Veszprémben kaphatom meg a szemüveget. Megmagyaráztam neki, hogy Veszprémben nincs ilyen szemüveg és az SzTK utasítására Budapesten kell kiadni. A 41. számú Ofotért eladóját azonban ez sem győzte meg. Visszaadta a receptet. Beleegyeztem volna abba is, hogy csak hetek mulva küldjék el a szemüvegemet, de ridegen közölték, hogy postai küldeményekre nincsenek berendezkedve.

Feladtam a csatát és a 4. számú Ofotért-be mentem. Nem biztam abban, hogy itt elintézik a szemüveg ügyét, de csoda történt, mert nagyon szívélyesen kijelentették, hogy legkésőbb két héten belül postán elküldik Öskűre a szemüveget. Nem kértek újdivatú receptet, nem ijesztgettek hat-nyolcheti várakozási idővel, nem mondták, hogy nincsenek postázásra berendezkedve, Veszprémet sem kifogásolták. Nem lehetne megkérni a 41. számú Ofotértet, hogy vegyen példát a 4-es számúról?

Madurka Ilona, Öskü.

Dalol a disznó

A tiszacsegei Kossuth tszcs. összehordott egy csomó építési anyagot, de mégsem építkezik.

„Ebből a sok nyersanyagból jó kutrica tellene,
csak csupán a téeszcsébe rendes elnök kellene.
Ha az elnök nekilátna, én se lennék ellene,
s fogadom, hogy a nejem is tizennégyet ellene..."

Az érdekeltek hozzászólnak

A tatabányai Állami Áruház panaszát kivizsgáltuk. Az 1949—1950-ben épült áruház részére a tervezőiroda barnaszéntüzelésű kazánokat tervezett. A kivitelező vállalat a kazánokat megrendelte a Vegyipari Radiátor és Gépgyárnál, amely a szállítást 1952-re irányozta elő. A szállítási határidő előrehozatala végett az építtető eljárt a Belkereskedelmi Minisztériumban és az Országos Tervhivatalnál. Az ügy a Közületi Döntő Bizottság elé került.

Miután a teljesen kész áruház üzemeltetését 1950-ben meg kellett kezdeni, csak az azonnal kapható koksz-kazánokkal oldhatták meg a problémát. Ezeket a tényeket a tatabányai áruház felügyeleti hatósága ismeri.

A tatabányai Állami Áruház vezetőinek módjában áll felügyeleti hatóságain keresztül a kazánok kicserélését kérni.

Kereskedelmi Beruházási Vállalat.

A Ludas Matyi március 5-i számában megjelent „Akinek inge" c. közleménnyel kapcsolatban megállapítottuk, hogy Lantos Béla a karácsonyi bevásárlás alkalmával valóban nem a kért méretben kapott inget. A panaszos csak január 2-án vitte vissza használt állapotban az inget. Saját bevallása szerint is viselte. Az üzlet nem vehette vissza a használt inget, ezért támadt szóváltás a panaszos és az üzletvezető között. A történtek után a panaszos a Helyi Ipari Minisztériumhoz fordult. Onnan a panaszt megküldték a Végrehajtó Bizottsághoz. Az ügyet az előadó kivizsgálta és az eredményt január 12-i kelettel megküldötte a minisztériumnak. Ugyanakkor hibát követett el azzal, hogy a vizsgálat eredményét nem közölte a panaszossal. Az üzletvezetőt megdorgálták, mert nem tapintatosan és megfelelő modorban beszélt a vevővel.

Budapesti Városi Tanács
Végrehajtó Bizottsága
Sinka István csoportvez.

Ludas Matyi
Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9-11.
Telefon: 222-271, 221-293.
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285
Hirdetési osztály:
VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 221—285.
Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850.
Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

Darvas Szilárd:

B. S. Pestis amerikai tábornok levele Koreából a Columbia-egyetem egyik professzorához

Kedves Professzorom!

Nem tudom, emlékszik-e még rám, egykori ifjú munkatársára, hiszen hozzám hasonlók számosan megfordultak az ön keze alatt. Én azonban nagyon jól emlékszem önre, talán éppen azért, mert mély nyomot hagyott bennem az a nem is titkolt ellenszenv, amellyel ön irányomban kezdettől fogva viselkedett.

Ma is emlékezetemben él az a kép, midőn először léptem át a laboratórium küszöbét. Ön csak egy futólagos pillantást vetett rám (ítéletét tehát joggal tarthatom legalább is elhamarkodottnak) s mégis elég hallhatóan szólt oda mellette álló adjunktusának, tömören közölve rólam a véleményét:

— Kész dögvész, csak rá kell nézni...

Ezt mondta ön rólam s későbbi együttműködésünk alkalmával sem fukarkodott a hasonló megjegyzésekkel. Nem egyszer szemtől szembe kártékony féregnek nevezett. Általában, tudott dolog volt az egyetemen, hogy egzisztenciám ellen tör s hogy egész megszerzett tekintélyét és pozícióját voltaképpen, csak ellenem felhasználható ugródeszkának tekinti. Már-már rögeszméjévé váltam és társaim egyre gyakrabban mondták vissza nekem az ön szállóigévé népszerűsödött fenyegetőzését:

— Az ilyeneket és a hozzá hasonlókat el kéne pusztítani...

Mindez talán be is következett volna, ha időközben nem kapok más beosztást. Voltaképpen sohasem tekintettem hivatásomnak a tudományos munkálkodást, inkább kényszerűségből választottam. Katonacsaládból származom, jóformán alig volt háború a világon, amelyben valamely ősöm részt ne vett volna, nem egyszer eldöntve a csata sorsát. Egyik ükapám a kereszteshábórúkban egymaga száz szaracént kaszabolt le, az ilyesmi nálunk elég szimpla dolog. Alaptulajdonságunk a semmitől vissza nem riadó kegyetlenség és az a szívósság, amellyel minden úgynevezett emberi érzékenységen keresztülverekedjük magunkat. Vagyis pontosan azokkal a katonai erényekkel dicsekedhetünk, amelyek ma Amerika és a vele szövetséges államok hadseregeinél a legfőbb követelmények közé tartoznak.

Nem véletlen, hogy egyetemünk volt elnöke maga Eisenhower tábornok, akivel való hasonlóságom egyébként önök közt is többeknek feltűnt. Bár ezt a rokonságot nem vállalom (a tábornokból teljes mértékben hiányzik a mi fajtánkat jellemző szerénység és őszinteség), Eisenhowernak kétségkívül része van abban, hogy a tudományos munkásságot felcserélhettem a harctérivel, erősen szorongatott és immár a világ legteljesebb megvetésének kitett amerikai hazám védelmére.

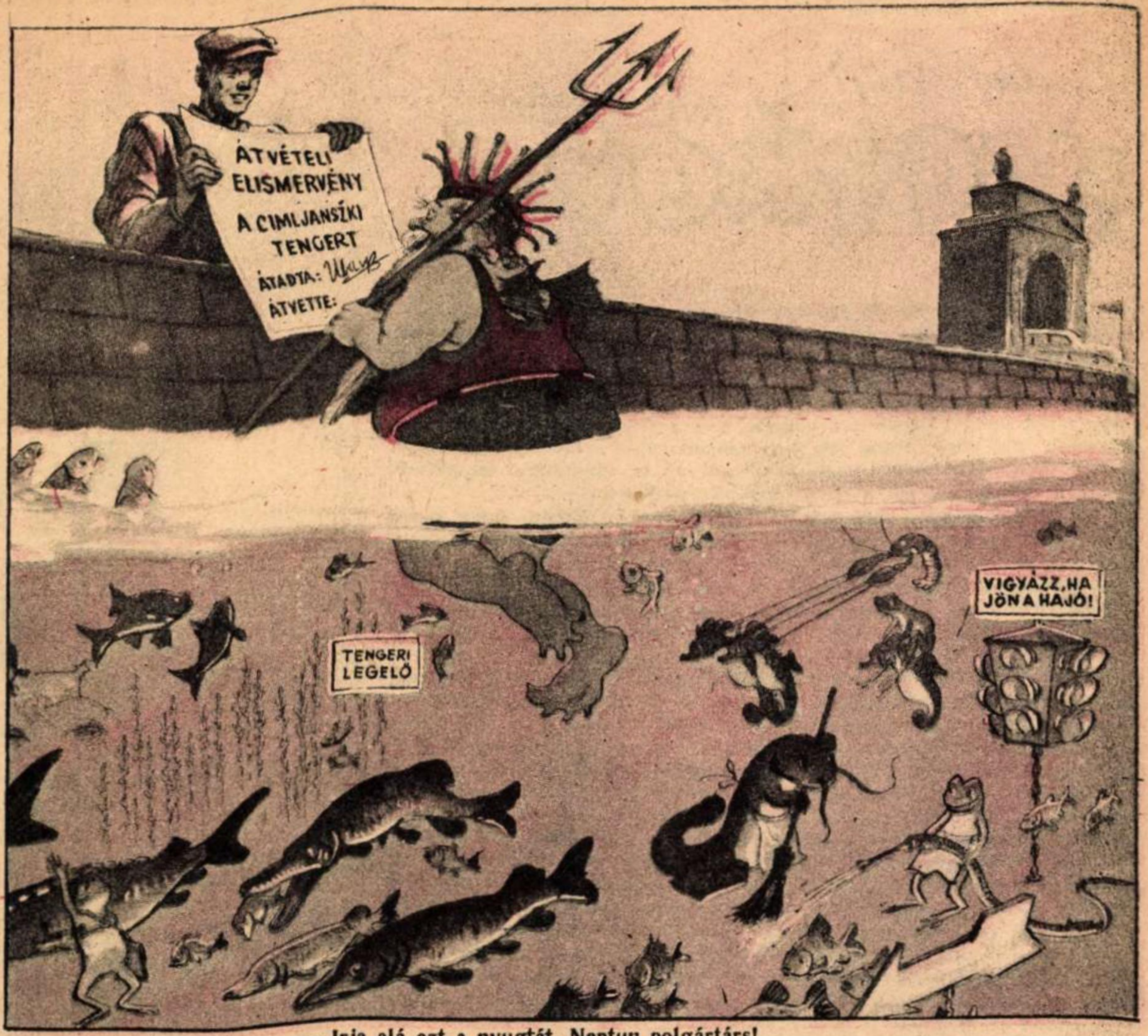
Ezidőszerint az egyik Koreában harcoló amerikai vegyesdandár kötelékébe tartozom, talán hallott is rólam, hiszen növekvő népszerűségem az amerikai kormánykörök előtt alaposan megtépázta az ön eddigi tekintélyét. Kormányunk immár belém és társaimba veti egyetlen reményét, belénk és nem önökbe, akik rövidlátásuk kicsinyességében a nyavalyák terjesztése helyett azok leküzdésében látják a világ megváltását.

Amerikai katona vagyok (büszkén írom le e szavakat) s ha egyenruhával apró termetem miatt nem is tudtak ellátni, így civilben is nagyobb tekintélyem van, mint magának Ridgway tábornoknak, akit fülem hallatára állandóan hülyéznek, míg rólam saját katonáink is kizárólag a legnagyobb rettegés hangján beszélnek. Egyetlen ember sincs, aki kétségbevonná, hogy legméltóbb megtestesítője vagyok az újabbkori és általánosan elismert amerikai civilizációnak.

Professzor úr! Mostanában egy szavamba kerülne, hogy bosszút álljak azokért a sértésekért és megaláztatásokért, melyekben egykor részesített. Nem élek ezzel az eszközzel. Ön előbb-utóbb nélkülem is az Amerikaellenes Tevékenységet Vizsgáló Bizottság előtt végzi dicstelen pályafutását, erről elnököm és kollégám, Harry Truman majd gondoskodik. Hiszen köztudomású az ön úgynevezett népegészségügyi kommunista tevékenysége, amellyel az embereket bizonyos betegségektől meg akarja szabadítani. Ez a bűn magában hordja büntetését hazámban. E sorokat csak figyelmeztetőül írtam, hogy a jövőben jobban becsülje meg a bacilusokat, akkor is, ha azok nem magasrangú állami tisztviselők, hanem csak egyszerű mikróbák.

Tisztelettel
B. J. Pestis
a Koreában harcoló dicsőséges amerikai hadsereg generálisa

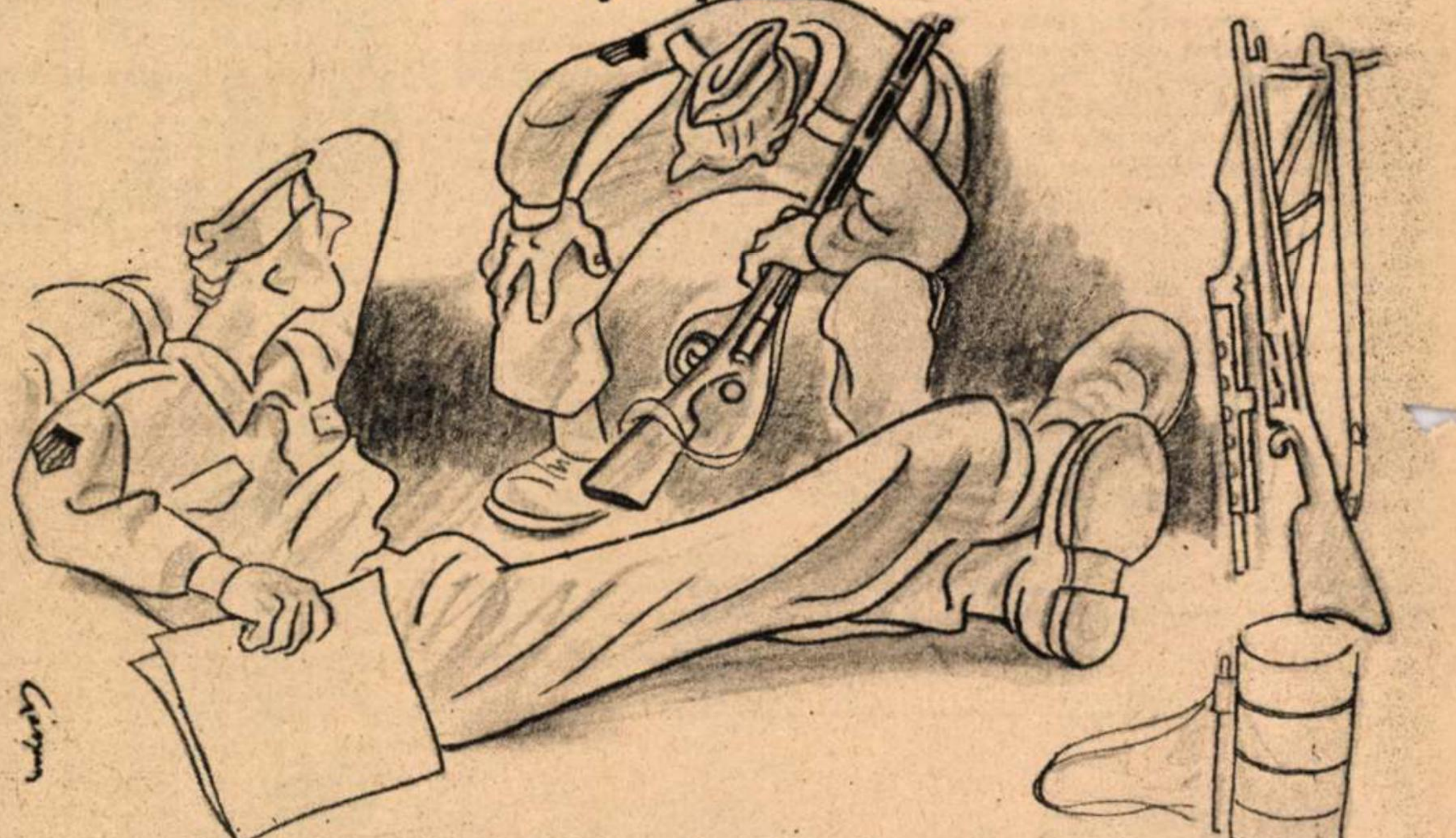
Határidőre elkészült!

— Irja alá ezt a nyugtát, Neptun polgártárs!

(I. Szemjonov rajza a moszkvai Krokodilból.)

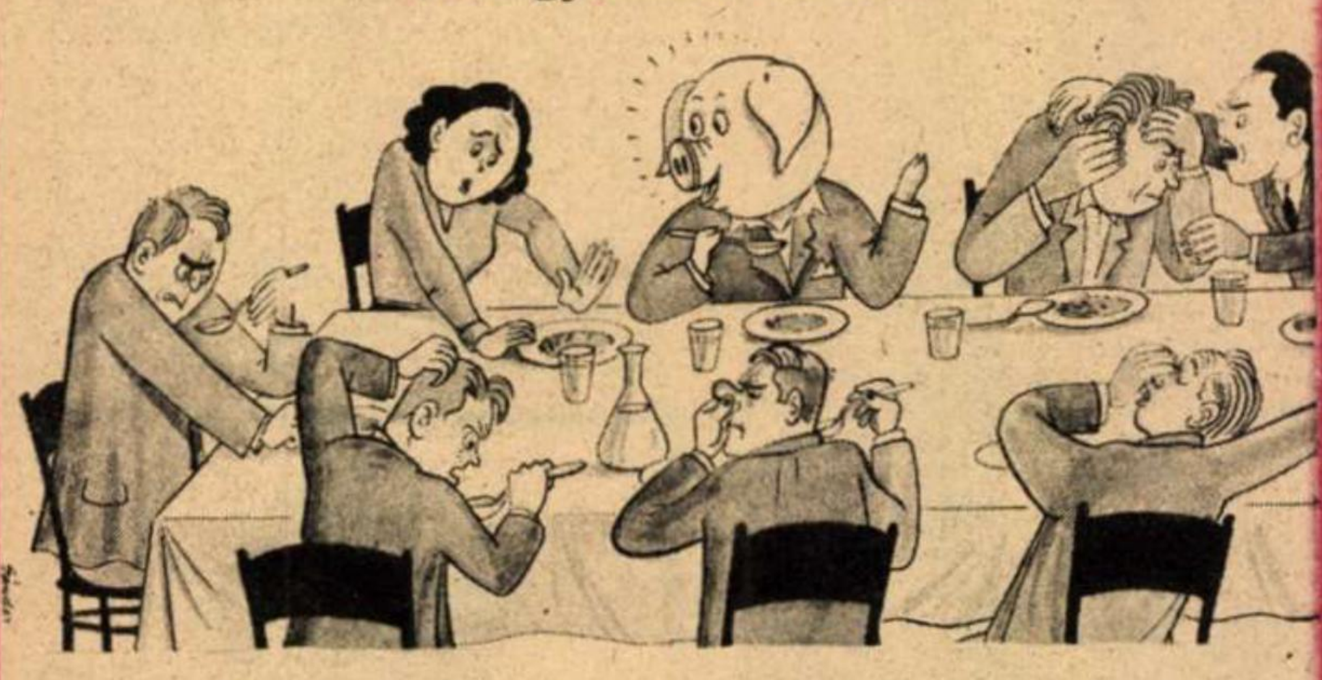
Tommy nyilatkozik

— No, mit szólsz a német békeszerződéstervezethez, Tommy?

— Nekem nem kell! Én jól érzem magam itt Nyugat-Németországban, ha a németek nem érzik jól magukat, menjenek ők ki innen!

Az egyetemi menzán

A disznó: Maguknak ez az ebéd nem ízlik? Szerintem remek!

EBADTÁÉKNÁL

— Azonnal megeszed ezt a tányér spenótot! Hallottad?!

— De apu, pont az Édeshéten?!

Lecsúsztam Indiáról

Igenis, hozzászólok. Itt ülök a harmadik sorban, ugrásra készen és hegyezem a ceruzámat és fülemet, hogy hol kapcsolódhatnék bele az előadó szavaiba. Az előadó elvtárs a nemzetközi helyzetről beszél, ez nekem megfelel, mert ha máshoz nem is, de ehhez értek, a nemzetközi helyzet, hogy úgymondjam, a kisujjamban van, ezért is határoztam el, hogy hozzászólok. Úgyis azt mondják, hogy nem vagyok elég aktív, nem veszek részt a vitában, nahát, most majd megmutatom.

Kezemben blokk, szívemben drukk. Ez onnan van, hogy nem szoktam nyilvánosság előtt beszélni, de végre is egyszer már el kell kezdeni és soha ilyen jó alkalom nem lesz. Mert az előadó, akármilyen jól beszél, ami Indiát illeti, szerintem Indiával kissé mostohán bánik, nem hangsúlyozza eléggé India fontosságát, pedig szerintem most India a mérleg nyelve, amerre India hajlik, ott lesz a túlsúly és Indiával a béketábor úgy megerősödik, hogy akkor az imperialistáknak végleg befellegzett. Felírom magamnak: a mérleg nyelve, a többit már tudom. A nemzetközi helyzet, egyéb kérdéseit átengedem másoknak, én Indiára fekszem rá. Indiában, azt mondhatnám, otthon vagyok úgyszólván mindent tudok róla, amit lehet, tudok a páriákról és a rupiákról, a maharadcsákról, no és ott vannak a fakírok, a bramínok és a pagodák. De ott van a Himalája is és én a hozzászólásomban főleg a Himaláját domborítom ki, hogy bár ez a világ legmagasabb hegysége, ez sem tudja elzárni az eszmék útját, amelyek Kína felől jönnek és amelyek meghozzák Indiának is a szabadságot.

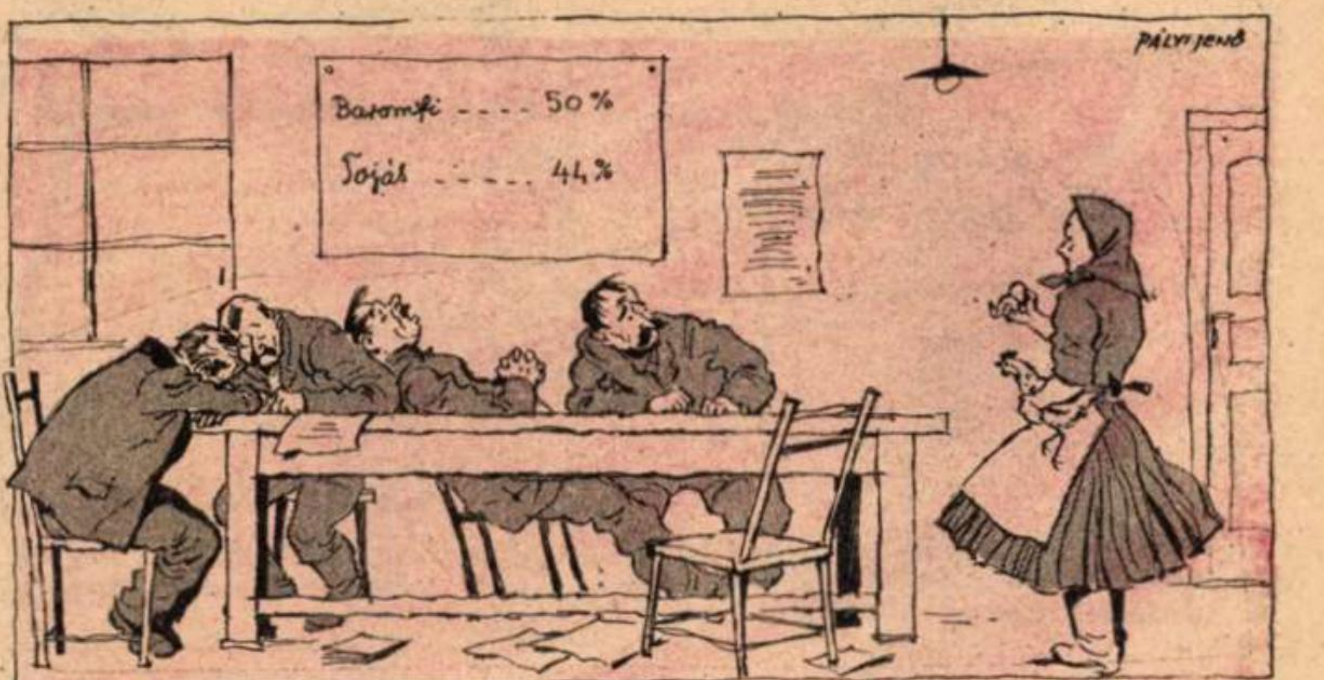
Vége az előadásnak, következik a vita. Sokan hozzászólnak, de szerencsére Indiáról senki, India megmarad nekem. No most jövök én, most fogok jelentkezni, csak el ne felejtsem a mérleg nyelvét, meg a Himaláját és nagyobb hatás kedvéért megemlítem még, a Himalája legmagasabb csúcsát is, a Mount Everestet, amely 8640 méter, azazhogy 8645. Mennyi is?... Most igazán nem tudom pontosan, de végre is az mindegy, egy ilyen magas hegynél 5 méter ide, vagy oda, nem számít — hohó, ez nem úgy van, ha az ember hozzászól a tárgyhoz, legyen pontos, mert kiteszi magát annak, hogy holnap az orra alá dörgölik az 5 métert. Itt van az Oplatka, az úgyis fúr engem, több se kell annak, mintхogy 5 métert tévedjek, holnap már az egész üzem rajtam nevet.

Amíg ezen töprengek, az elnök bezárja a vitát és én megintcsak nem szóltam hozzá. Node nem baj, Indiáról még sok szó fog esni, és akkor majd jobban készülök.

BALÁZS SÁNDOR.

Jó tanácsért nem kell a szomszédba menni

Mánfa község baromfiból 50 százalékot, tojásból 44 százalékot teljesített — a tanács alszik és ezt az eredményt jónak tartja (Dunántúli Napló).

— Mit zavar, jó asszony?

— Ezt a két jércét, meg ezt a két tojást hoztam beadni.

— Hát csak hagyja itt, ha már mindenáron túl akarja teljesíteni a beadást!

Ludas Matyi

A DIÓSGYŐRI NAGYKOHÓ ÉPITKEZÉSÉNÉL

Az egyik téli reggelen ásitozva, dörmögve ébredt fel a Nap. Nagyon-nagyon unta már, hogy a csillagászok pontosan meghatározzák, mikor kell kelnie és nyugodnia. Szeretett volna még egy icipicikét aludni. De amint álmosan, félszemmel lepillantott a földre, mégpedig pontosan Diósgyőrbe, elállt a lélekzete: „A teremburáját, mintha a hűtőtorony tegnap még másutt állt volna!“ Töprengve vakarta meg a fejebúbját egy facér napsugárral. Azt hitte rosszul lát, vagy megint rájött a napfogyatkozás, de amikor odahivatta unokaöccsét, Saturnust, az is égre-földre esküdözött: „Tegnap még másutt állt a hűtőtorony!“ Csoda történt?

Nem. Ha kiváncsi vagy kedves olvasó, hogy mi történt, akkor gyere velünk Diósgyőrbe, nem kell mindig otthon csücsülni. A hűtőtorony valóban máshol állt, de aztán emelőbikák segitségével felemelték, mint a vőlegény az újdonsült menyecskét az új ház küszöbén, és arrébb tették: hűtőstül-tornyostul. Nemsokára azt is megérjük, hogy a Rottenbiller-utcai házat, ahol laksz, kivánságodra — a nyári szezon tartamára — áthelyezik Dunapatajra.

De az öreg Nap nemcsak ezen csodálkozhat. Van még itt csodálkozni való. Egyik napról a másikra egy kohó bújt ki a földből. Mellette léghevitő, trafoállomás, koksz- és ércbunker épül. Ha belépsz az épitkezésre, jól teszed, ha iránytűvel, turistakötéllel, és három napi élelemmel látod el magad, mert könnyen előfordulhat, hogy eltévedsz. Itt azonban nem a hajnalcsillag után kell igazodni, hanem a nagykohó után: messzire kimagaslik az épitkezések közül. Teherautó, motoroskocsi futkározik körülöttünk, váratlanul mozdony sipja ijeszt meg, mindenfelé kis dombok-völgyek keletkeztek, meglepetésszerű csapdákkal, buktatókkal. Szanaszét hevernek úton-útfélen a kábelek, gépalkatrészek, és nemtudommicsodák. Hű, de elkelne itt egy háziasszony, aki rendet csinálna a nagyfiókban.

Egyszer csak meglátunk egy sátrat. Indiánok? Diósgyőrben nincsenek indiánok, nyugtatom meg az expediciót. Hát akkor kié ez a vezéri sátor? Mert nagyságánál fogva csak az lehet. Kiderült, hogy cementraktársátor. Jójó, de akkor miért kell egy csomó cementet, a raktáron kivül, az édes anyaföldön raktározni?

Már-már azt hittük, hogy közel vagyunk a nagykohóhoz, amikor kiderült, hogy bizony kell még egy kicsit tekeregnünk. Pihenőt tartottunk és megkérdeztünk egy arrajárót, hogy hol olthatnánk szomjunkat. A 14. sz. munkahelyen! — volt a válasz. Nemsokára lelepleződött a huncutság: csak tizenhárom munkahely van, s tizennegyedik a vendéglő.

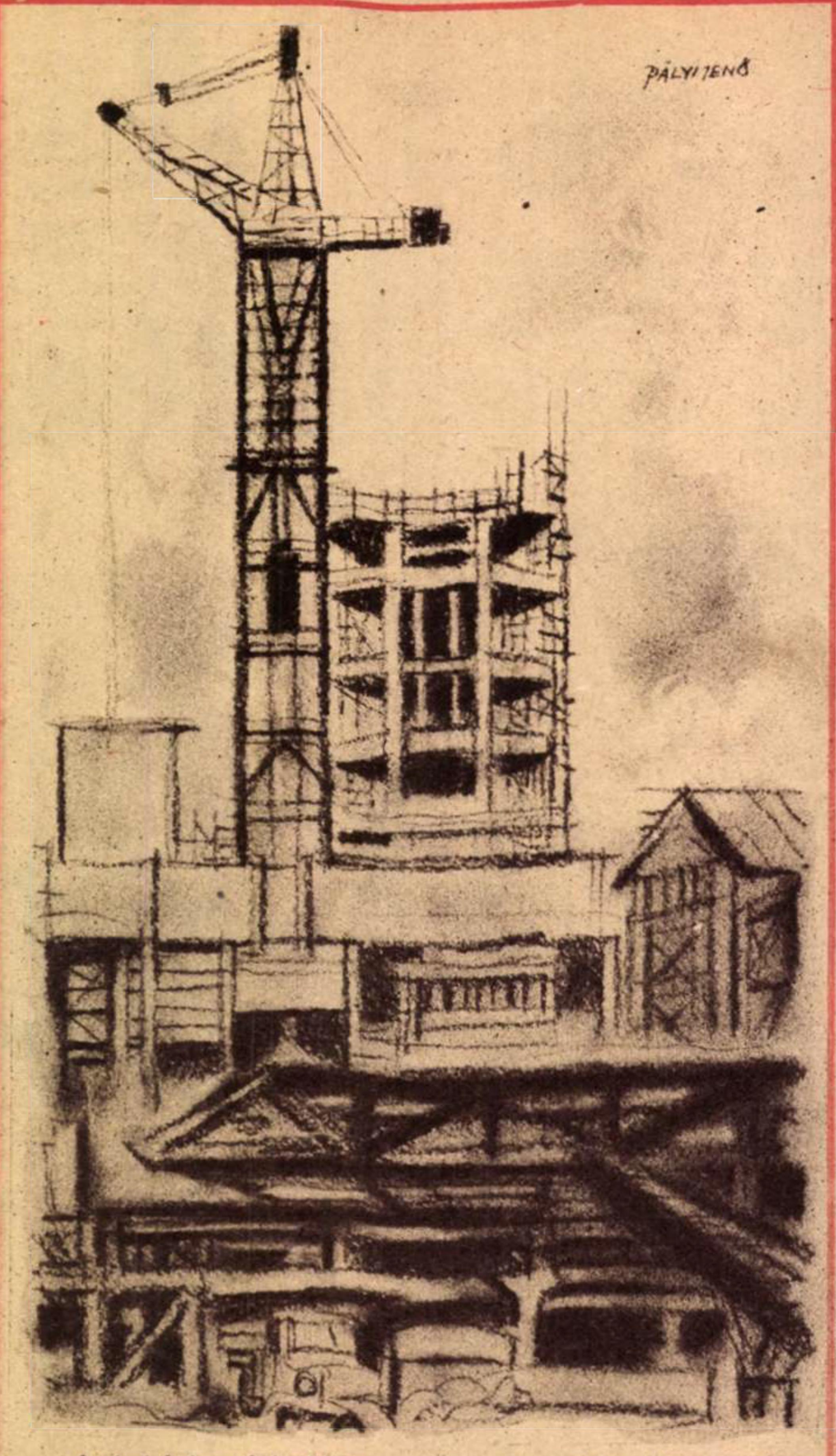
Május elsejére készen lesz a kohó. Nem messze működő kohók dohognak és irigykedve nézik megnőtt társukat. Az egyik kohó fülünk hallatára odaszólt a másiknak: Te Dömötör, nézd ezt a kölyköt (azaz a nagykohót) hogy megnyurgult. A fejünkre nőtt. Vajjon kihez hasonlit?

Nem akartunk hallgatózni, családi ügyekről volt szó: tovább mentünk. Most már teljes nagyságban magunk előtt láttuk a kohót. Rettentő kicsiknek éreztük magunkat, és hunyorogva néztünk fel a magasba. Amikor az odafenn dolgozók észrevettek minket (ki ne ismerné a Ludas Matyit és kedvenc lúdját?) vezényszó hallatszott: Mentőövet felcsatolni! Bevett szokás, hogy mihelyt idegeneket látnak, felcsatolják a mentőövet, de különben soha nem veszik fel.

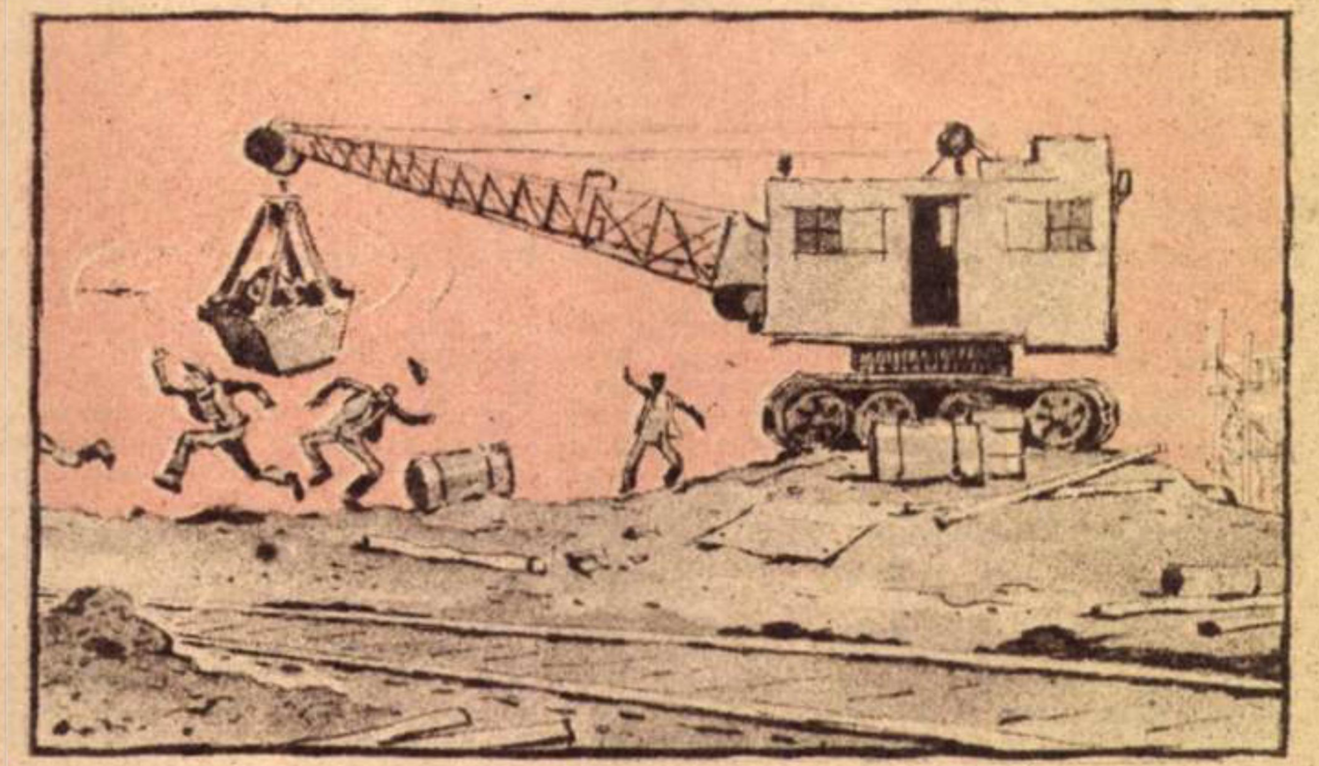
Az ércbunkernél elébünk bukkant egy jóképű gumicsizma, és illendően köszöntött minket. Mi szerencsére értettünk gumicsizmaiul, természetesen nem perfekt, gagyogtunk. A gumicsizma imigyen panaszkodott: Elvtársak, miért nem kapnak meg minket azok, akik vizben-sárban dolgoznak, tehát szükségük van gumicsizmára? És miért azok kapnak meg minket, akiknek semmi szükségük nincs ránk? (Erre talán a művezetők tudnának válaszolni.)

Hősi munka folyik itt, fagyban, hóviharban, esőben, sárban. A vizhordó fiúktól kezdve, a vasasokig mindenki átérzi a nagykohó épitésének fontosságát. A Béke kohó — ez lesz a neve — május elsejére elkészül!

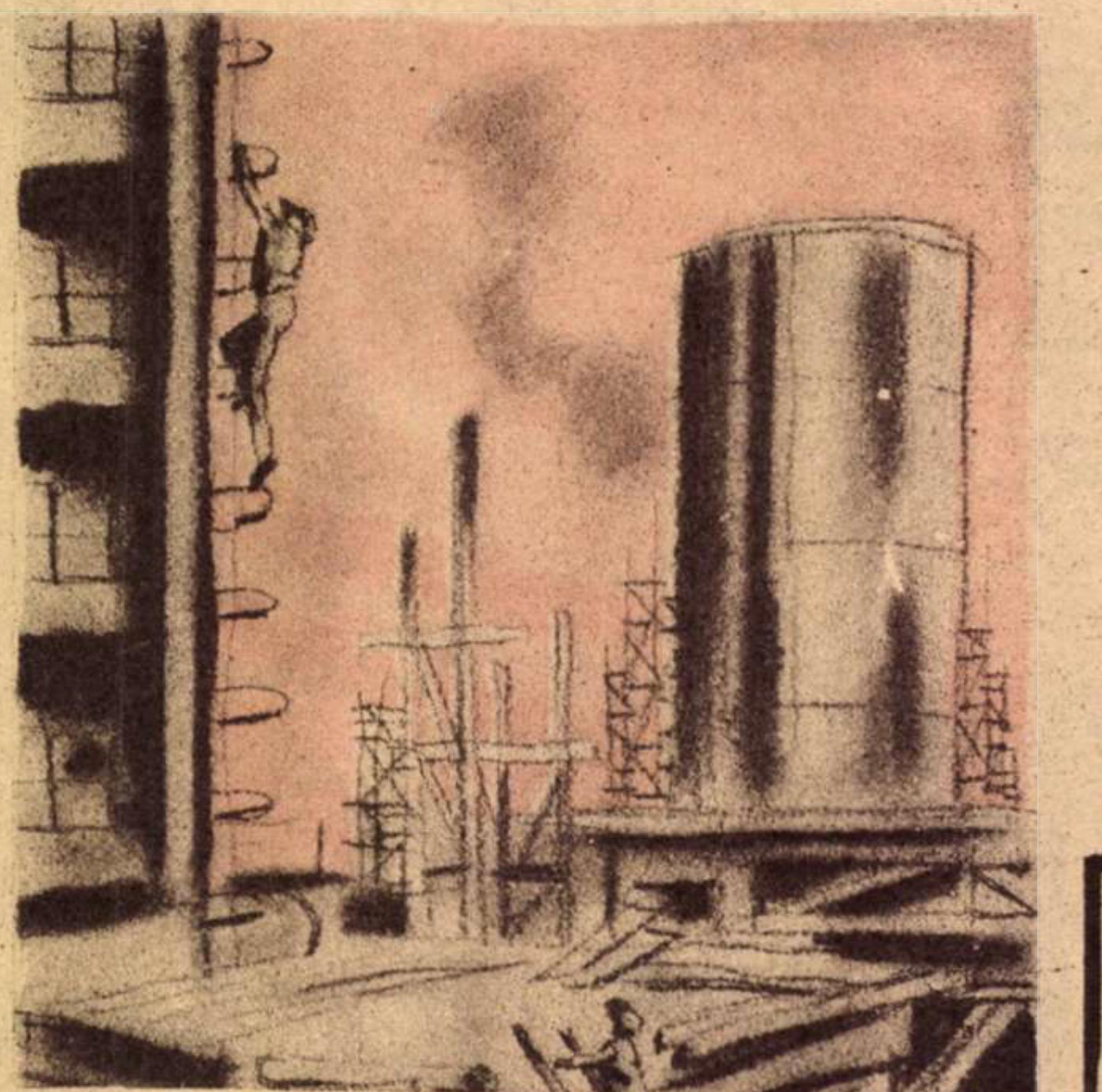
MIKES GYÖRGY.

A kohó igy féligkészen hideg. De még így is megmelengett a szivünket.

Teher alatt tartózkodni szigorúan tilos, mondja a munkavédelmi intézkedés. Ez a két szaki ijedten kapcsolja össze az elméletet a gyakorlattal.

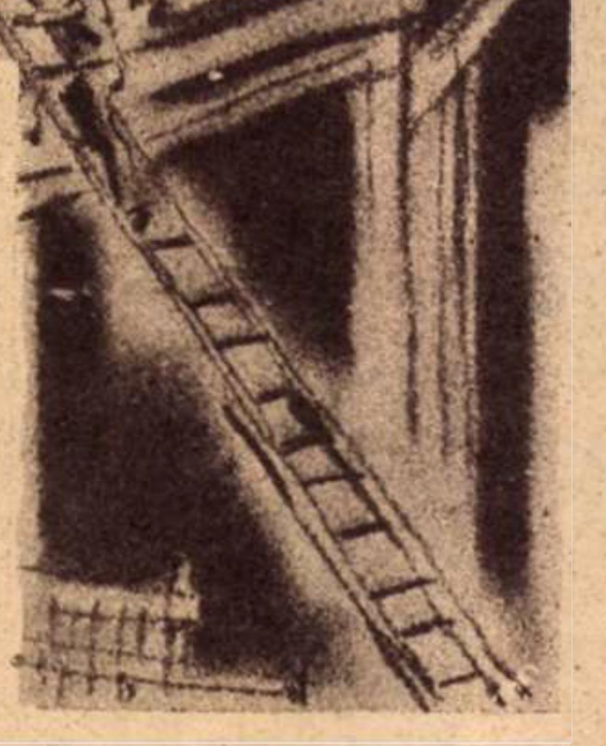

A BMV nem autómárka, hanem a Borsodvidéki Mélyépitő Vállalat. Ez a hirdetőtáblájuk. Rendkivül szűkszavú.

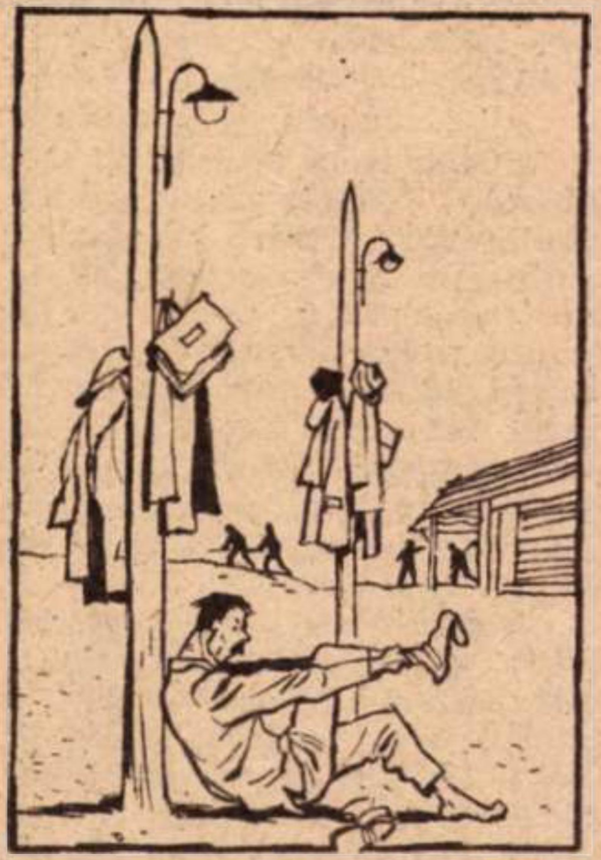
Tévedések elkerülése végett: nem sörcsapolás lesz, hanem acélcsapolás. (Ha a sör folyékony kenyér, akkor az izzó acél folyékony traktor.)

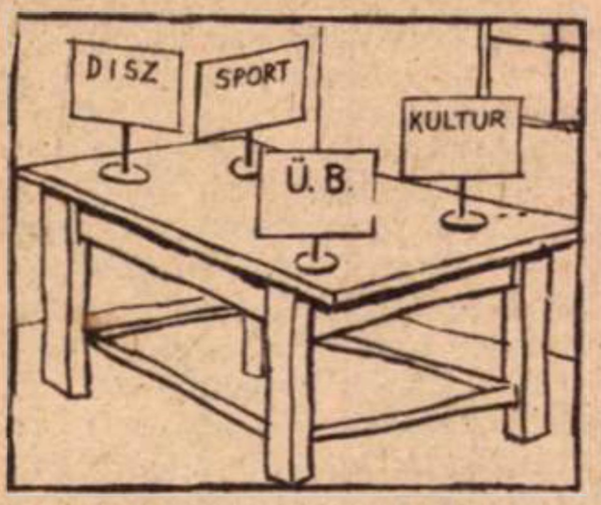
Légtornászok dolgoznak a kohóépitésnél? Mert ilyen rozoga ingó-rezgő létrán felmászni valóságos artista-mutatvány.

Egyszer volt

hol nem volt egy übétitkár, aki egyben munkavédelmi felelős is volt. Természetesen csak a szakszervezetnek küldött jelentésekben szerepelt így, különben mindig rangrejtve járt-kelt és senki az égvilágon nem sejtette, hogy az übétitkár egyben munkavédelmi felelős is. Később aztán mégis választottak egy munkavédelmi felelőst, aki még rangrejtve sem volt übétitkár, viszont az égvilágon senki nem sejti még ma sem, hogy munkavédelmi felelős. Szegény úgy érzi magát, mint egy kis gombostű a szénakazalban. Azt se tudja, mihez kezdjen? Szétosztott ugyan egy pár munkavédelmi útmutatót, de azok sorsát sűrű homály fedi. Néha-néha viszontlátni egy-kettőt: abba csomagolják a hazulról hozott elemózsiát.

Öltözőszekrény híján villanypóznákra akasztják a dolgozók a ruhájukat. Előnye: nem kell nyitni-zárni. Hátránya esős időben mutatkozik meg. Volna egy korszakalkotó ötletünk: az épitésvezetőség szerezzen szekrényeket, a villanypóznákat meg használják villanypóznáknak.

Mindent egy helyen. Ha az übére jössz, akkor éppen a Disz-titkár értekezik, ha a Disz-titkárhoz jössz, akkor a kultúrcsoport tart megbeszélést. Ritka, hogy azt találod benne, akit keresel.

Sok a szakács, kicsi a helyiség. Az egyik főzi, a másik kavarja, a harmadik elsózza a levest, pedig a negyedik szerelmes. (A sok szakácshoz képest jobb is lehetne a koszt.)

JÖVŐ HÉTEN: Ludas Matyi a TERVKÖLCSÖN miskolci húzásán